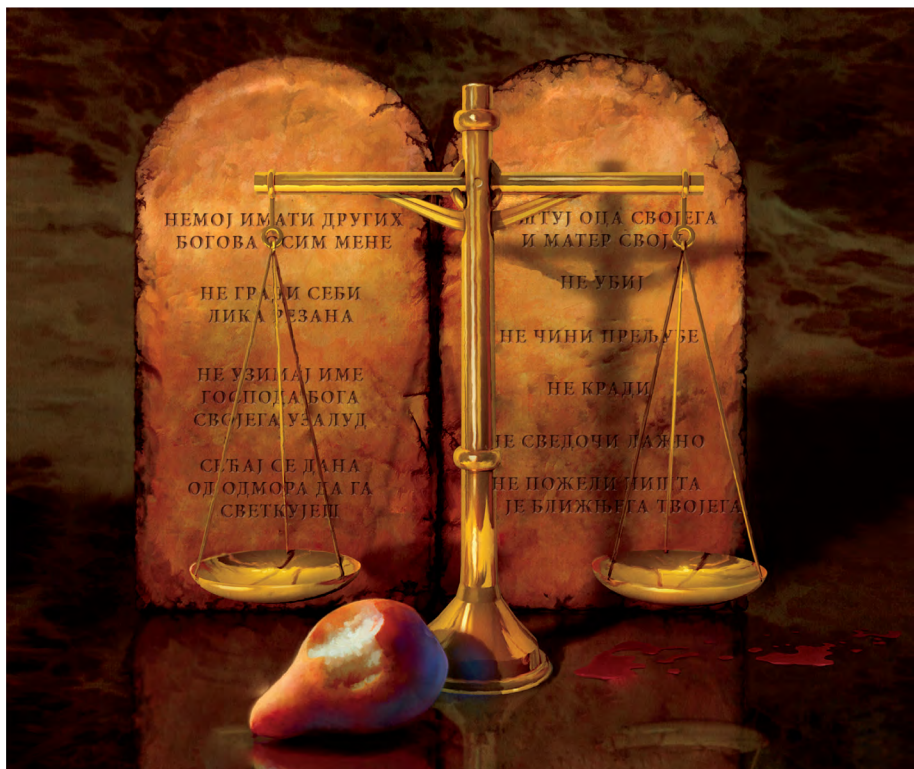

БИБЛИЈСКА
ДОКТРИНА

Јан. • Феб. • Мар. 2016.

ПОБУНА И ОТКУПЉЕЊЕ

ХРИШЋАНСКА
АДВЕНТИСТИЧКА ЦРКВА

ПОБУНА И ОТКУПЉЕЊЕ

јануар, фебруар, март 2016.

Садржај:

1. Криза на Небу	5
2. Криза у Едему	13
3. Свеошита побуна и патријарси	21
4. Сукоб и криза: Судије	29
5. Борба се наставља	37
6. Победа у пустињи	45
7. Исусова учења и велика борба	53
8. Сарадници у служби	61
9. Велика борба и Рана црква	69
10. Павле и побуна	77
11. Апостол Петар и велика борба	85
12. Борбена црква	93
13. Откупљење	101

Побуна и откупљење

Аутор: Дејвид Таскер

Број: 1/2016.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2015.

Тираж: 1200

© [2016] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* овлашћене су да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

У В О Д

ПОБУНА И ОТКУПЉЕЊЕ

Грех се, не знамо тачно како, појавио у Божјем савршено створеном свету и постао полазна тачка за оно што сматрамо великом борбом. Једно ипак знамо, и то веома добро: ми смо се као људска бића нашли усред ове борбе. То је битка коју нико од нас не може да избегне.

Међутим, тако није требало да буде. Сва дела стварања била су веома добра. Бог је излио свој благослов на њих. Иако је Господ био признат као Сведржитељ овог савршено створеног света, Адаму и Еви дао је одговорност да брину о ономе што је створио за њих. Велика борба започела је на Земљи када је сотона ласкањем и лажима обмануо Адама и Еву, одвраћајући их од Бога. Да су остали верни ономе што им је Бог рекао, да су послушали Његове једноставне заповести, свет какав знамо, испуњен несрећама, искушењима и патњом, никада не би настао.

»Сотона је улагао напоре да Божји карактер погрешно представи тако да људи стекну нетачан појам о Богу и да би Га се због тога бојали, мрзели уместо волели; он настоји да уклони Божји закон тако да човек поверује да је слободан од његових захтева; прогони све који се усуде да се успротиве његовим обманам. Све то можемо схватити ако проучавамо животописе патријараха, пророка, апостола, мученика и реформатора.«(Елен Вајт, *Велика борба*, стр. XII; XIII оригинал)

Као одговор на ову велику несрећу, Бог, који је предвидео да ће се све ово догодити »прије постања свијета«(Ефесцима 1,4), започео је план спасења, који нам је познат као план откупљења. Ово откупљење наговештено је у извештају о Аврамовом и Божјем сусрету у 1. Мојсијевој 15. поглављу, када је Бог прошао између животиња расечених на пола. Овај древни обред био је јемство Авраму, а самим тим и свима нама да је Бог лично укључен у проналажење решења за проблем греха.

Да, Бог је обећао да ће прихватити пуну одговорност за људску побуну и поднети последице за свако зло које смо починили. Бог је само на овај начин могао да обнови свој однос са људским родом, међуљудске односе и човеков однос према осталим делима стварања.

У оваквим општим околностима запажамо сталну сотонину жељу да наружи дела стварања и уништи Божји народ. Његов начин деловања откривен је у Библији, у којој је приказано како се добро и зло одиграва међу браћом, у породицама и народима. Уочавамо га у време глади, тлачења, ропства и изгнанства, у неуспелим покушајима да се све обнови после несреће, у подељеној верности и подстицају идолопоклоничке службе.

Бог у целом Светом писму непрестано осујећује сотонине намере. Исус је својим доласком као Емануило, »с нама Бог«, повратио област отегу од Адама и Еве. Исус је успео у ономе у чему Адам није. У својој служби показао је власт и над оним што је створио и над силама зла. Управо пред свој повратак на Небо, поновио је налог својим следбеницима и у време Педесетнице испунио их силом да би могли да прошире границе Његовог небеског царства.

Исус је извојевао одлучујућу победу на крсту. Пред нама је изазов коме ћемо поклонити своју верност, победничкој страни или оној која је изгубила. Иако би избор требало да буде лак и очигледан, будући да борба и даље бесни и обмане су присутне, битка за наша срца и ум се наставља. Наша нада и молитва је да нам поука за ово тромесечје укаже на неке од тих обмана и тако помогне не само да изаберемо Христа, већ да останемо са Њим, зато што, »који претрпи до краја благо њему«. (Матеј 24,13)

Дејвид Таскер, секретар Јужне пацифичке дивизије, докторирао је на одсеку за Стари завет. Радио је као пастор у свом родном Новом Зеланду, затим као секретар Мисионског одељења на Солотонским острвима, и предавач на Пацифичком адвентистичком универзитету (Папуа Нова Гвинеја) и Адвентистичком међународном институту напредних студија (Филипини). Са супругом Керол има два сина (Натан и Стефан) и троје унучади.

КРИЗА НА НЕБУ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 14,4.12-15; Језекиљ 28,2.12-19; Јован 12,31; Откривење 12,7-16; Лука 10,1-21.

Текст за памћење: »Спасеније је у Богу нашем, који сједи на пријестолу, и Јагњету.«(Откривење 7,10)

»Пошто је закон љубави темељ Божје владавине, срећа свих разумних бића зависи од њихове савршене усклађености с Његовим узвишеним начелима праведности. Од свих својих створења Бог очекује службу из љубави – службу која проистиче из поштовања према Његовом карактеру. Он не ужива у изнуђеној послушности; и Он свима признаје слободну вољу да би Му могли добровољно служити.«(Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 34. оригинал)

Савршени склад владао је у целом свемиру, све док су сва створена бића живела у оданости из љубави. После само једне побуне све се променило. Луцифер је сматрао да може боље да делује него Бог. Желео је Божји положај и утицај који уз то природно иде.

Његова жеља за влашћу довела је до »рата на Небу«. (Откривење 12,7) Варајући Адама и Еву поред забрањеног дрвета у Едемском врту, сотона је покренуо рат на Земљи, и ми од тада живимо са тим последицама. План спасења је Божји начин да се избори са побуном и поврати ред и склад који је сотона пореметио.

ПАД НА НЕБУ

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 14,4.12-15. Како описи вавилонског цара указују да Исаија говори о некоме ко је виши од обичног владара?

Ниједан овоземаљски цар није пао с Неба, јесте чињеница која указује да се текст од 12. до 15. стиха односи на некога ко је већи од цара, чак и од вавилонског цара. Затим, излазак на Небо, положај виши од анђела и владање на гори зборној на северној страни описи су божанства на старом Блиском истоку. Сотонино самољубље јасно је изражено у овој врсти »двоструког« пророчанства.

Исус користи сличан образац у свом опису уништења Јерусалима (Матеј 24). Иако ученици постављају питање о уништењу Храма, Исус у свом одговору описује и уништење Јерусалима од стране Римљана 70. године и ширу слику која се односи на крај света. Исаија на исти начин описује особине овоземаљског цара, али све то примењује на већи и обимнији појам него што је обичан цар.

Прочитајте текст из Књиге пророка Језекиља 28,2.12-19. Како је сотона описан у њему?

У тексту из Књиге пророка Језекиља 28,13. описано је савршено биће у »Божјем врту«, херувим заклањач на Божјем престолу, украшен свим врстама драгог камења које налазимо уграђено у напрсник првосвештеника. Међутим, савршено биће се понело због своје »лепоте«.

Користећи поређења са људима, писац нам је овим упечатљивим сликама омогућио да схватимо божанску стварност. Пророци су користили појмове који су нам познати да лакше можемо да схватимо да би објаснили оно што је само по себи тешко разумљиво. Нама који живимо на Земљи можда је тешко да схватимо, шта се догађа на Небу, али сви можемо да схватимо утицај очигледних и разорних политичких амбиција земаљских владара. Исаија и Језекиљ пружили су нам увид у необјашњиву промену која се догодила у одређеном тренутку у историји, када је све што је било лепо и савршено у Божјем поретку ствари било уништено погубним славољубљем.

Ако савршено биће, које је створио савршени Бог у савреном окружењу, може да уништи себе због поноса, шта то нама палим бићима говори о томе колико је ово осећање заиста погубно?

КНЕЗ ОВОГА СВЕТА

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 12,31; 14,30. и 16,11. Зашто Исус назива сотону кнезом овога света?

Када је Бог доделио Адаму и Еви Едемски врт, поверио им је управљање Едемом (1. Мојсијева 2,8.15), и старање над свим створењима у води, на небу и на земљи (1. Мојсијева 1,26.28). Дајући имена свим животињама, Адам је потврдио своју улогу њиховог господара. Обично неко ко има власт над нечим може да му да име; тако, Адам је, дајући имена свим створеним бићима, јасно показао свој положај владара света.

Када је Адам изгубио власт, сотона је брзо попунио ту празнину. Део обнављања људског рода, које је Христос омогућио својом жртвом на Голготи, оствариће се када се откупљенима да Адамова и Евина предност да владају са Богом у целој вечности као »цареви и свештеници«. (Откривење 1,6; 5,10)

Уводна поглавља Књиге о Јову откривају колико је Адамов губитак имао широке размере. Поред тога што нам је дат легитимичан увид у небески престо, можемо, такође, да видимо колико је људски род после пада постао подређен природи.

Прочитајте текстове из Књиге о Јову 1,6.7. и 2,1.2. Зашто се сотона на скупу синова Божјих представио као онај ко је проходио земљу и обилазио?

Проходити и обилазити земљу је израз који се не односи само на туристичка путовања. У Светом писму он је знак власништва. Када је Бог дао земљу Авраму, рекао му је да прође земљу у »дужину и у ширину«. (1. Мојсијева 13,17) Сличне речи упућене су и Мојсију и Исусу Навину (5. Мојсијева 11,24; Исус Навин 1,3). Сотона се, у неком смислу, размеће као »бог свијета овога«. (2. Коринћанима 4,4)

Представљање сотоне у прва два поглавља Књиге о Јову може се упоредити са оним што се догађа у 1. Мојсијевој 3. поглављу. Сотона започиње невоље на Небу, а затим оставља за собом људске жртве које пате.

Које чињенице указују на сотонино деловање у овом свету? Како можемо црпити наду из обећања да ће једног дана цела ова пометња бити завршена?

Немамо праву представу о томе шта значи рат на Небу; односно, не знамо какве физичке битке су вођене осим што је сотона са својим анђелима био протеран. Чињеница је да Библија ништа не говори о физичким последицама овог сукоба на Небу. Она се бави духовним последицама које су се одразиле на Земљи.

Прочитајте текст из Књиге Откривења 12,7-16. Шта он говори о великој борби која је утицала на Небо, а затим и на Земљу?

Запазите да апостол Јован на позитиван начин говори о непрекидном рату између »опадача браће наше« и оних који »побиједише«. Повезује га са спасењем и доласком Божјег царства (Откривење 12,10.11). Ова позитивна тема наглашена је у овом поглављу и важан је вид велике борбе.

Важно је да запазимо свеопшти оквир 12. поглавља. У њему су описане три велике претње, од којих је свака праћена невероватним избављењем. У драматичном виђењу Јовану је показана борба између Христа и сотоне која је вођена на различите начине.

На пример, велика аждаја (сотона; Откривење 12,9) спрема се да поједе Дете (Исус) које треба да се роди. Које дете би то могло да преживи? Међутим, Он успева и долази на Божји престо.

Аждаја затим почиње да гони мајку (симбол Божјег народа; види: Откривење 12,13). Колико мајка која се управо породила може да се брани од аждаје? Међутим, и она бежи на чудесан начин (14. стих).

У трећем покушају да уништи Божји изабрани народ, аждаја изазива поплаву да утопи жену (15. стих). Жена против поплаве? Међутим, Бог поново наступа и избавља је (16. стих).

Аждаја сада усмерава своју пажњу на Остатак жениног потомства. Она је гневна и ступа у борбу са њим. Историја јасно показује како је Божји народ годинама био прогоњен и тлачен. Често смо сведоци безизлазних прилика у борби и питамо се како ће верни преживети, заборављајући да се извештај овде не завршава. Наставља се у Откривењу 14. поглављу, у коме видимо да верни стоје пред Божјим престолом. Значи, и они су избављени.

Како можете да примите храброст од Господа, који је већи од свега, када понекад осећате да вас притискају силе снажније од вас?

СОТОНА ЗБАЧЕН

Као што смо видели, рат на Небу није био ограничен само на Небо, већ се проширио и на Земљу. Чини се да је сотона («опадач браће наше», Откривење 12,10) и даље за одређено време могао да приступа Божјем престолу и износи оптужбе против Божјег народа. Јов је био библијска личност која је доживела овакво понижење.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 10,1-21. Шта је Христос рекао о сотони?

Пре него што је Исус послао Седамдесеторицу, наложио им је да не узимају резервну одећу или новац (Лука 10,4) и да затраже Божји благослов над својим домаћинима (5. стих). Упозорио их је да су попут жагањаца који иду међу вукове (Лука 10,3) – брига изражена у 12. поглављу Откривења, у коме аждаја покушава да ступи у рат са Божјим народом.

Ученици су после радосног повратка (Лука 10,17) изнели да су им се демони покоравали, што је Исусу сигурно причинило велику радост (Лука 10,21). У овом оквиру Исус даје изјаву да је сотона као муња пао с Неба. Упозорава ученике да њихова радост не сме да се темељи на њиховом успеху над демонским силама, већ на чињеници да су им имена записана на Небу (Лука 10,20). Ова опомена чврсто поставља људско спасење на право место – у руке Спаситељу. Исус је тај, не ми, који је поразио непријатеља.

Исусовим следбеницима, међутим, дата је предност да сведоче о спасењу које је Исус омогућио својом победом. У тексту у Јеванђељу по Луки 10,17-20. дело сведочења, које је Исус поверио свом народу у великој борби, повезано је са силом над сотоном. Дело сведочења слаби силу коју сотона има над народом овога света и даје људском роду прилику да настави првобитно дело ширења граница Божјег царства.

Сила над нашим непријатељем једино је могућа захваљујући победи коју је Исус извојевао на крсту. Павле каже да је Исус «свукао поглаварства и власти»и победио их (Колошанима 2,15). У Њему, Божји народ је победник. Сотонин крај је осигуран. »Сад ће бити истјеран кнез овога свијета напоље«(Јован 12,31) и више никада неће клеветати Божји народ. Можемо се радовати што је битка Господња!

»Него се радујте што су ваша имена написана на небесима.«(Јован 10,20) Размишљајте о овим речима. Шта оне значе и зашто представљају велики разлог за радовање?

НЕПРЕКИДНА БОРБА

Као што тек убијена отровна змија може рефлексно да се помера и убризга свој отров ако је узмете у руке, сотонин ујед је исто тако смртоносан. Он је поражен на Голготи, али опасност још увек није прошла.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 16,33. Како је Исус упозорио своје ученике на сталну борбу против зла?

Исус је јасно рекао да ће Његови следбеници имати невоље, али уместо да се усредреди на изазове, Он се усредсређује на победу коју је извојевао за њих. Размишљајући о овом обећању, Павле уверава вернике у Риму да ће Бог сатрти сотону под ноге њихове (Римљанима 16,20). Апостол Јован је исте речи упутио Цркви последњих дана – победа је осигурана Јагњетовом крвљу (Откривење 12,11).

Прочитајте текст из Јеврејима посланице 12,1.2. Ко су »сведоци«и како нам они пружају охрабрење? Види: Јеврејима 11. поглавље

У 11. поглављу Јеврејима посланице дат је кратак преглед живота неких од најчувенијих јунака вере. Авељ је принео савршену жртву и никада није заборављен. Енох је одржавао тесну заједницу са Богом и узет је на Небо да буде са Њим. Ноје је упозоравао на догађаје које још није видео и нудио спасење свету који се утапао у греху. Аврам је напустио чувену цивилизацију и пошао у Обећану земљу. Сара је донела на свет обећаног сина, иако је била сувише стара да роди дете. Мојсије је радије патио са својим народом него да живи у царској палати. И Рава је посведочила о Божјој величини (Исус Навин 2,9-11). Они су међу онима који чине велику »гомилу свједока«о којима се говори у Јеврејима посланици 12,1. Они нису пасивни сведоци, попут гледалаца на спортској утакмици; они активно сведоче да је Бог веран и да им помаже у свим борбама са којима се суочавају. Нисмо сами у тој великој борби.

Обратите пажњу на неке личности споменуте у 11. поглављу Јеврејима посланице. Ко су и какви су били? Какво охрабрење може да вам пружи чињеница да нису били безгрешни људи, већ особе са страховима и слабостима као и сви ми?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Не знамо како и зашто се грех зачео у Луциферу. Елен Вајт је записала да је »Луцифер мало – помало почео да попушта својој жељи за самоузвишењем.« (*Стварање, патријарси и пророци*, стр. 35. оригинал) Чињеница да се ово догодило савршеном бићу на снажан начин открива постојање слободне воље и слободе избора у оквиру Божје владавине. Бог је сва разумна бића створио као добра; била су морална бића са добром моралном природом. Ништа у њима није нагињало злу. Како се, онда, грех појавио у Луциферу? Одговор је да не постоји одговор. Нема изговора за грех. Ако бисмо пронашли изговор за грех, онда бисмо Бога могли сматрати одговорним за његову појаву. Као људи навикли смо на узрочно-последичне везе. Међутим, грех нема узрок; једноставно не постоји разлог за његово постојање. Он је нелогичан и бесмислен. Луцифер не може да оправда своје поступке, нарочито као онај који је био мио Богу. Међутим, злоупотребљавајући слободну вољу, Луцифер се искварио, и од »светлоноше« постао је сотона, »непријатељ«. Иако много тога не разумемо, схватамо колико пажљиви треба да будемо, када је у питању свети дар слободне воље и слободе избора.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Завист је одиграла велику улогу у сотониној побуни против Бога. Какву штету је завист изазвала у вашем искуству? Како можемо да се боримо против овог честог осећања?
2. Размишљајте о невероватном дару слободне воље и слободе избора. Како свакодневно користимо овај дар? Колико су страшне последице погрешне употребе овог дара? Како можемо да научимо да га на прави начин користимо?
3. Размишљајте о улози Закона у оквиру слободне воље и слободе избора. Сама чињеница да Бог има Закон треба да буде сведочанство о постојању слободне воље. Шта је сврха Моралног закона ако нема моралних бића која могу да одлуче да га следе? Размишљајте о моралним порукама Закона и шта он говори о људској слободи.
4. Људи су веома склони, нарочито у одређеним деловима света, да одбаце идеју дословног постојања сотоне. Зашто је такво гледиште толико супротно чак и најосновнијем учењу Библије?

КРИЗА У ЕДЕМУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,28; Римљанима 8,17; Матеј 6,26; 1. Мојсијева 2,15-17; 3,1-7.10-19.

Текст за памћење: »И још мећем непријатељство између тебе и жене и између потомства твојега и потомства њезина; оно ће ти на глави стајати, а ти ћеш га у пету уједати.«(1. Мојсијева 3,15)

Бог је после стварања света изјавио да је све било »веома добро«. (1. Мојсијева 1,31) Међутим, сада је очигледно да све у свету није »веома добро«. Упркос различитим –изумима и идеологијама којима су људи вековима покушавали да поставе све на своје место, наш свет и даље иде у правцу метежа, несигурности, насиља, рата, загађења, тлачења и искоришћавања. Иако су у 20. веку владала повољна очекивања у вези са будућношћу и оним што људи могу да учине да би је побољшали, у 21. веку нестала су таква очекивања – и то уз добар разлог.

Како смо се нашли у таквим околностима? Одговор проналазимо у великој борби, која се, иако је почела на Небу, спустила најалост на Земљу, скоро на самом почетку овоземаљске историје.

Ове седмице проучаваћемо о томе како је сотона искористио човекову слободну вољу и започео уништење које сви осећамо чак и данас. Извештај о паду остаје моћан подсетник да наша једина сигурност као људских бића не лежи само у веровању ономе што Бог каже, већ што је још важније, у послушности ономе што каже.

ТРИ БЛАГОСЛОВА

У оквиру стварања у 1. Мојсијевој 1. поглављу израз »и видје Бог да је добро« јавља се седам пута: приликом стварања светлости (4. стих); земље и мора (10. стих); биља што носи семе и дрвета која рађају род (12. стих); Сунца, Месеца и звезда (16-18. стих); риба које проврвеше у води и птица које лете небом (21. стих); звери, стоке и ситних животиња (25. стих). Коначно, када је Бог све завршио: »Тада погледа Бог све што је створио, и гле, добро бјеше веома.«(1. Мојсијева 1,31)

Након што је Бог изјавио да је све што је створио »веома добро«, а онда је отишао корак даље и »благословио«дела стварања у три посебне области.

Прво, благословио је морска створења и птице говорећи: »Рађајте се и множите се, и напуните воду по морима, и птице нека се множе на Земљи.«(1,22) Друго, када су Адам и Ева били створени, Бог их је такође благословио, упућујући им сличне речи: »Рађајте се и множите се, и напуните Земљу.«(1,28)

Прочитајте текст из 1. Мојсијева 1,22.28. Оба благослова почињу истим речима, али шта је још речено Адаму и Еви?

Људи су примили исти божански подстицај да се рађају и множе као рибе и птице, али је разлика у томе што је Адаму и Еви дата одговорност да брину се о земљи и свим њеним створењима. Овде назиремо значење изјаве створен по Божјем обличју. Створитељ је позвао наше прародитеље да сарађују са Њим, да одржавају и брину о створеном свету (види: Римљанима 8,17; Јеврејима 1,2,3).

Трећи благослов дат у узвештају о стварању је седми дан, Субота (1. Мојсијева 2,3). Ово је још једна потврда да су људи узвишенији од животиња; створени су да уживају у заједници са Створитељем на начин на који то не може ниједно друго створење. У овоме видимо непогрешиви доказ да је људима дато посебно место приликом стварања. Исус је нагласио овакву чињеницу: »Погледајте на птице небеске како не сију, нити жњу, ни сабирају у житнице; па Отац ваш небески храни их. Нијесте ли ви много претежнији од њих?«(Матеј 6,26) Не потцењујући друга створења, јасно је рекао да су људи изузетна и посебна бића на Земљи.

ПРОБА ПОРЕД ДРВЕТА

На које све начине библијски извештај о стварању даје достојанство људском роду (отуда и сваком појединцу) које друга гледишта о пореклу, као што је еволуција, не дају? У светлости библијског извештаја о човековом пореклу, запитајте се: *Да ли се према свима опходите како заслужују?*

Бог је све створио низом раздвајања са јасно одређеним границама: светлост и таму, воду изнад и испод свода, копно и море, ноћ и дан, створења по њиховим врстама, дан посебан у односу на друге, жену другачију од мушкарца, дрво различито од осталих.

Прочитајте текстове из 1. Мојсије 1,4.6.7.14.18.21.24.25. Зашто је важно постојање јасно одређених граница описаних чак и пре стварања људских бића?

Као што је човека, животиње и птице створио од земаљског праха (1. Мојсијева 2,7.19), Бог је учинио да дивна дрвета која носе укусне плодове »никну«из земље (стихови: 8.9). Бог је, такође, изабрао посебно место на коме је насадио врт. Можемо само да покушамо да замислимо његову лепоту; прелепи вртови које данас можемо да видимо сигурно су само бледа слика некадашњег Едема. Усред овог посебно засађеног врта (одвојеног од остатка света) налазила су се два јединствена дрвета – Дрво живота и Дрво познања добра и зла. Плод другог дрвета није био намењен за јело, јер би тада наступиле озбиљне последице (1. Мојсијева 2,17).

Прочитајте текст из 1. Мојсије 2,15-17. Како је идеја раздвајања приказана у овој проби њихове послушности Богу?

Подела је јасна и стварна: једите са свих осталих дрвета, само не са овог одређеног, које је било издвојено од других. У Божјим речима нема ничег нејасног. Адам и Ева били су створени као морална бића, а моралност не може да постоји без слободе. Нашли су се пред пробом која ће показати како ће користити слободу. »Дрво познања добра и зла било је постављено да послужи као проба њихове послушности и љубави према Богу. Господ им је изрекао само једну забрану која се односила на употребу свега што се налазило у врту; али, ако у томе буду прекршили Његову вољу, биће криви за преступ.«(Елен Вајт, Стварање, патријарси и пророци, стр. 53. оригинал)

Чега у свом животу треба да се одрекнете, односно да се одвојите од тога?

Описана као »лукавија«од других животиња (1. Мојсијева 3,1), змија је постала снажан симбол у библијској историји. Мојсије је подигао бронзану змију на штапу да би зауставио умирање народа од смртоносних змијских уједа у време Изласка (4. Мојсијева 21,5-9). Иста бронзана змија постала је предмет идолопоклонства и окултне праксе коју је уништио цар Језекија око седам стотина година касније (2. О царевима 18,4). У Књизи Откривење, »стара змија«је јасно названа »ђаволом или сотоном«. (Откривење 12,9)

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 3,1-5. Чиме се сотона служио у свом покушају да превари Еву?

Прве речи које је змија изговорила биле су заједљиве речи испуњене сумњом: »Је ли истина да је Бог казао?«(1. Мојсијева 3,1) Ева уместо да се запита зашто јој се змија обраћа, дозволила је да буде увучена у изазивања која су уништила веру. Сотонино питање: »Је ли истина да је Бог казао да не једете са свакога дрвета у врту«(1. Мојсијева 3,1), указивало је да је Бог забранио да једу са сваког дрвета, иако то заправо није било оно што им је Бог забранио да чине.

Божји карактер овде је доведен у питање. Ово је непосредан напад на Њега. Змија је сигурно збунила Еву зато што њен одговор садржи појединост коју, према библијском извештају, Бог није дао. »Ми једемо рода са свакога дрвета у врту; само рода с онога дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ, да не умрете.«(1. Мојсијева 3,2.3) Део у коме каже да га не треба дирати она је додала, можда зато што је била збуњена.

Успех који је постигао до овог тренутка охрабрио је сотону; па је тада непосредно изазвао Божји ауторитет: »Нећете ви умријети.«(1. Мојсијева 3,4). Чињеница да је змија на дрвету додиривала плод и остала жива чинила је ову изјаву могућом. Тада је изрекла последњу мисао: »Него Бог зна да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати што је добро што ли зло.«(5. стих) Према кушачевим речима изгледа да Бог не само што је непоштен, већ и да им ускраћује нешто што је добро.

Сотона је помешао истину и лаж. У шта људи верују што представља мешавину истине и лажи? Зашто је то увек погубна мешавина, нарочито у теологији?

ПАД - ДРУГИ ДЕО

Када је Бог одлучио да створи Адама и Еву, изјавио је да ће бити створени по Божјем обличју (1. Мојсијева 1,26). Мамац на кушачевој »удици« било је обећање да ће ако окусе забрањен плод постати »као Бог«. Истина је била да су већ били као Бог. Били су створени по Његовом обличју, али жалосна је чињеница што су у искушењу изгубили из вида ову свету истину.

Уз то, Бог их је првобитно снабдевао храном, али део побуне обухватао је Адамову и Евину одлуку да пробају нешто изван граница које је Бог поставио. То је исто као када бисте били позвани у нечији дом на ручак, али уместо да се послужите постављеном храном на столу, ви се служите неком примамљивијом храном из њиховог хладњака. Тај поступак не само да би била увреда за вашег домаћина, већ би открио да не цените однос са њим.

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 3,4-7. Кушач је уверио Еву да ће јој се очи отворити ако окуси тај плод. Шта су угледали када су им се очи отвориле, и шта је представљао тај симбол?

Еву су надвладала чула (1. Мојсијева 3,6). Дрво је било лепо, и када је окусила плод, замишљала је да ступа у виши ниво постојања. Када је своје искуство поделила са Адамом, да, њихове очи су се отвориле (7. стих), али постидели су се онога што су видели.

Главна тема у овом тексту је одбацивање Бога као Извора сваког добра и избор људског решења за људске потребе (у овом случају, жеље за храном). Бог је претходно показао Адаму и Еви каквом храном ће се хранити. Тиме што су пробали плод са забрањеног дрвета показали су недостатак поверења који није био оправдан, нарочито ако узмемо у обзир јединствене околности у којима су се налазили.

Какво »забрањено воће« (које се често чини привлачним, лепим и које много обећава) је нама данас доступно? Како да не учинимо исту грешку, када се нађемо пред таквом наметљивом преваром?

Можда ћемо тек у вечности у потпуности схватити колико је штете нанео овај догађај поред дрвета. Све што је Бог учинио у току седмице стварања почело је да се распада. Односи које је Бог успоставио били су нарушени: између људи и Бога (сакрили су се од Њега), међусобни (Адам је окривио Еву за невољу у којој су се нашли), и између људи и природе (змија је постала непријатељ, земља је почела да рађа трње и коров, и даје храну само после доста проливеног људског зноја).

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 3,10-19. Како су Адамови и Евини изговори открили величину губитка који су већ доживели?

Запазите како се Бог поставио према овим изговорима. Пре него што је Бог могао да их откупи, Адам и Ева морали су да признају одговорност за оно што су учинили; Бог им је пажљиво објаснио последице њихових поступака. Прво је над змијом изречено проклетство да ће јести прах, да ће је жена презрети и стати јој на главу (1. Мојсијева 3,14.15).

Тада је Господ рекао Еви да ће доживљавати муке приликом рађања деце (1. Мојсијева 3,16). Адам ће се са друге стране мучити и знојити да обезбеди храну уместо да угодно живи (1. Мојсијева 3,17-19).

Адам и Ева сада су се суочили са избором или да наставе своју побуну или да се врате Богу. Прихватање одговорности за своју погрешку био је њихов први корак на путу повратка Богу, али чак ни то признање није било довољно да реши проблем греха.

Будућност људског рода требало је осигурати на други начин. Тако се Бог постарао за животињску жртву да њоме укаже на Спаситеља (1. Мојсијева 3,21). Створење, змија, навела их је на грех, и довела до губитка и нарушених односа; створење, јагње, указаће на Избавитеља, који ће обезбедити обнављање, помирење и будућност (види: 1. Мојсијева 3,15). Уместо да буду господари који владају Земљом, Адам и Ева сада су зависили од земље и једно од другог као никада раније. »Адам је међу нижим створењима стајао као краљ, и док је био веран Богу, сва природа признавала је његову власт; али када је сагрешио, изгубио је ту власт.«(Елен Вајт, *Васпитање*, стр. 26. оригинал)

Одмах после пада, људима је дата нада у спасење. Види: 1. Мојсијева 3,15. Како ту наду можете прихватити? Како можете да научите да јој се радујете, знајући да се она односи и на вас без обзира на одлуке из прошлости?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Иако смо временски далеко од Едемског врта и првобитног стварања, дела стварања још увек сведоче о Божјој доброту. Погледајте око себе: невероватна лепота и изузетно стваралаштво сведоче о љубави нашег Спаситеља. На пример, помислите на јабуке, поморанџе, мандарине, јагоде, боровнице, авокадо, парадајз, лимун, лубеницу, бадем, крушке, шљиве, грашак, банане, ананас, нар, броколи, лук, малине, вишње, целер, папају, диње итд. Да ли су само пуким случајем тако укусни и добри за исхрану и да ли су сасвим случајно израсли из земље носећи семе? Наравно да не. Међутим, немају сви приступ оваквом изобиљу. Догађају се поплаве, глад и несреће, и људи гладују. Ово је, наравно, сведочанство колико је грех у великој мери искварио наш свет. Али ако само на тренутак »занемаримо«штету која је нанета делима стварања и усредсредимо се на само стварање – какво ћемо силно сведочанство увидети о Божјој љубави! Не смемо да заборавимо следеће: нада не почива у делима стварања, већ у Створитељу лично.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Као људска бића никада није требало да доживимо смрт. Смрт је одступање од првобитног плана, људи никада нису требало да је упознају и доживе. Свеопште ужасавање од смрти које сви осећамо је, без сумње, траг онога што смо понели из Едема. Размишљајте о свим библијским обећањима о вечном животу која су нам дата. Како могу да нам помогну да се изборимо са страшном патњом коју смрт сада изазива?
2. Шта у створеном свету на снажан начин сведочи о Богу и Његовој љубави према нама?
3. Прочитајте поново текст из 1. Мојсијеве 3. поглавља који говори о томе како су Адам и Ева почели да оправдавају свој грех. Зашто су то лако учинили? На које начине тежимо да исто учинимо? Односно, колико често сматрамо да су наслеђе, околина и други људи узрок наших грешака? Како се можемо ослободити оваквог опасног гледишта и признати своју одговорност за своја дела?

СВЕОПШТА ПОБУНА И ПАТРИЈАРСИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 4,1-15; 3,9.10; 4,9; 6,1-13; Псалам 51,1; 1. Мојсијева 22; 1. Мојсијева 28,12-15.

Текст за памћење: »И ево, Ја сам с тобом, и чуваћу те куда год поћеш, и доведешћу те натраг у ову земљу, јер те нећу оставити докле год не учиним што ти рекох.«(1. Мојсијева 28,15)

Извештаји који следе после пада још дубље се баве темама обмане и нарушених односа, који су се први пут појавили у Едемском врту. За то време сукоб се ширио и развијао широм планете.

У извештају о Кајину и Авељу начин богослужења постаје повод неслоге и смрти, што је тема која се понавља кроз историју.

Извештај о Потопу открива како су побуна и грех изазвали уништење свега што је Бог створио. Грех не само да изобличава дела стварања, већ их и уништава.

Аврамово искуство, у коме Бог показује своју спремност да преузме последице побуне на Себе, главно је охрабрење у овом сукобу. Бог је постао наша Замена.

Затим, у извештају о Јакову, Исаву и Јосифу и његовој браћи уочавамо стални међусобни утицај нарушених односа, које сотона користи да уништи породице и групе људи.

Ипак, у свим овим догађајима Божја верност и даље се испољава, док помаже и брине се о својој намученој деци.

КАЈИН И АВЕЉ

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 4,1-15. Како овај текст говори о дубокој укоренености греха?

Приликом Кајиновог рођења Ева је била веома узбуђена. Заиста је веровала да је донела на свет Избавитеља обећаног у 1. Мојсијевој 3,15. »Добих човјека од Господа.«(1. Мојсијева 4,1) Текст дословно преведен могао би да гласи: »Донела сам на свет човека – Господа.«У основи, ове речи једноставно откривају да је Ева сматрала да је родила онога кога је Господ обећао (1. Мојсијева 3,15).

Ништа није речено о Кајиновим радосним дечачким годинама и о родитељима који су поносно уживали у развоју свог првог детета. Извештај брзо прелази на рођење другог детета, а затим на начин богослужења ова два млада човека. Међутим, као што често имамо прилику да видимо, разлике у богослужењу доводе до трагичних догађаја.

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 3,9,10; 4,9. Упоредите Адамову и Кајинovu реакцију у тренутку када им је Бог након што су згрешили поставио одређена питања. Шта је слично, а шта различито у њиховим одговорима?

Запазите разлике између Адамових и Кајинових осећања. Адам је збуњен, уплашен и посрамљен (1. Мојсијева 3,10), Кајин је љут (1. Мојсијева 4,5), подругљив и бунтован (1. Мојсијева 4,9). За разлику од Адама који је дао слаб изговор, Кајин је изговорио очигледну неистину.

Међутим, из очајања јавила се нада и оптимизам. Када је родила Сита, Ева је поново мислила да је донела на свет Обећаног (1. Мојсијева 4,25). Име »Сит«потиче од речи која значи »метнути, ставити«, исте речи употребљене су у 1. Мојсијевој 3,15. у вези са Избавитељем, који ће се супротставити змији и стати јој на главу. У даљем подударању са текстом из 1. Мојсијеве 3,15. Ева описује свог сина као »потомка«које ће заменити Авеља. Тако, усред толико много очајања и трагедије, док се велика борба између добра и зла и даље ширила, људи су се држали наде у откупљење. Без тога, какву наду имамо?

Замислите какву су тугу осетили Адам и Ева због смрти свога сина, а нарочито због чињенице да га је брат убио. Тако су изгубили оба сина. Како можемо научити тешку лекцију да грех доноси последице које превазилазе тренутни грех?

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 6,1-13. На који начин је велика борба између добра и зла и овде изражена, само сада још снажније него раније?

У време Потопа настале су делимичне промене посебних дела стварања; много од онога што је Бог раздвојио, сада је поново било састављено. Воде изнад свода и воде испод свода, море и копно, морске животиње, птице на небу и сва бића која се крећу по земљи, све се спојило. Изгледало је као да је Земља поново »без обличја и пуста«. (1. Мојсијева 1,2)

Упркос овој очигледној победи сила зла, Божја стваралачка сила и даље је деловала. Започео је ново стварање, поново раздвајајући различите елементе. Прво је раздвојио Ноја (праведног и безазленог човека) од људи тога времена чија је злоћа била велика и чија је свака мисао била зла, покварена и насилна (упореди: 1. Мојсијева 6,8.9. и стихове 5.11-13). Бог је тада наложио Ноју да изгради велики брод. Затим је издвојио малу групу људи, птица и животиња – и сместио их у сигурност брода да преживе предстојеће догађаје. Утемељен на Божјој милости, живот је био настављен. Нови свет настао је из остатака старог. Дошло је до новог стварања.

Међутим, тешко да можемо рећи да је све било савршено. Неко време после Потопа, док су се Ноје и његова породица прилагођавали новим животним условима, догодило се нешто што нас је подсетило на крхкост људске доброте. Срамни догађај одиграо се док се Ноје налазио у пијаном стању (1. Мојсијева 9,20-27). Тако је чак и један од јунака вере (види: Јеврејима 11,7) доживео непријатне тренутке. Велика борба се наставила, не само у општем смислу, већ и у срцима појединаца.

Према библијском тексту Потоп је уништио целокупан живот (1. Мојсијева 7,4). Слични изрази употребљени су на још неким местима у Библији у којима је описано шта Откупитељ чини приликом опраштања греха (Исаија 25,8; 43,25; Псалам 51,1). Или ће наш живот доживети уништење или наши греси. Како ова јасна чињеница показује колико су одређена питања заиста црно-бела?

Иако је Авраам (чије је име прво било Аврам) познат по својој верности, његова животна искуства више се односе на Божју верност према њему.

Бог је два пута уверио Аврама да ће добити сина. Први пут му је дао то обећање у његовој 75. години живота (1. Мојсијева 12,2.4), а потом десет година касније (1. Мојсијева 13,16).

На крају, чак и после многих Аврамових грешака, дете обећања – дете завета – било је рођено, а Божја верност Његовом понекад колебљивом слуги била је откривена (види: 1. Мојсијева 17,19.21; 21,3-5).

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 22,1-19. Каква нада је овде откривена у вези са целокупном великом борбом?

»Да би Авраму заувек објаснио суштину Јеванђеља, али и да би окушао његову веру, Бог му је заповедио да жртвује свога сина. Агонија кроз коју је пролазио у току мрачних дана свога страшног искушења била је дозвољена да би утемељен на личном искуству схватио бар нешто од величине жртве коју је бескрајни Бог принео за човеково откупљење. Ниједна друга проба не би Авраму нанела такве душевне муке као захтев да жртвује свога сина. Бог је дао свога Сина да прође кроз агонију смрти и срамоте. Анђели који су пратили понижење и душевну борбу Божјег Сина нису смели да се мешају, као што се догодило у Исаковом случају. Није било гласа који би повикао: 'Сада је доста!' Да би спасао изгубљени род, Цар славе је жртвовао свој живот. Може ли се пружити неки јачи доказ бескрајног Божјег саучешћа и Његове љубави? 'Који, дакле, свога Сина не поштедје него Га предаде за све вас, како, дакле, да вам с Њим све не дарује?' (Римљанима 8,32)

Жртва која је захтевана од Аврама није тражена само због његовог личног добра, нити само због добра будућих нараштаја, већ је требало да послужи као поука безгрешним бићима која живе на Небу и на осталим световима. Подручје сукоба између Христа и сотоне – подручје на коме се остварује и план спасења – представља уџбеник свемиру. Пошто је Аврам показао недостатак вере у Божја обећања, сотона га је оптужио пред анђелима и пред Богом да је пропустио да испуни услове завета и да је зато недостојан Његових благослова. Бог је желео да пред целим Небом докаже верност свога слуге, да прикаже да не може прихватити ништа мање од савршене послушности, и да свима њима потпуније објави план спасења.«(Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 154.155. оригинал)

ЈАКОВ И ИСАВ

Сукоб између Божјих намера и побуне појединаца даље се наставља у извештају о Јакову и Исаву. У стара времена био је обичај да прворођени син прими очев благослов (право стечено рођењем) пре очеве смрти. Он је укључивао и примање већине породичног имања; на тај начин је најстарији син постајао одговоран за породична добра.

У Исаву се јавила мржња према свом брату Јакову пошто је на превару изгубио ту велику част. Одлучио је да га убије после очеве смрти (1. Мојсијева 27,41). Ревека је послала Јакова из дома у жељи да га заштити, мислећи да ће после неколико дана све бити у реду (1. Мојсијева 27,43.44) Неколико дана претворило се у 20 година, и Ревека никада више није видела Јакова.

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 28,12-15. Какву велику наду је Јаков примио у том сну?

Понављајући обећања дата Авраму, Бог је уверавао Јакова да ће се планови остварити. Иако је изгледало да Јаков својим поступцима занемарује Божји план, Бог је и даље био уз њега. Међутим, Јаков је двадесет година морао да трпи тастове преваре, прво у вези са браком, затим са надницом (1. Мојсијева 29,20.23.25.27; 31,7). Ипак, све ове године у којима је служио за супругу протекле су као да је прошло само неколико дана.

Када је Јаков одлучио да се врати у свој дом, прво је Лаван пошао за њим (1. Мојсијева 31,25.26), а затим му је Исав пошао у сусрет са пратњом од 400 људи. У обе ове прилике живот му је био опасности и Бог је морао два пута да га избави; прво се јавио Лавану у сну и рекао му да не повреди Јакова (1. Мојсијева 31,24); затим се лично рвао са Јаковом и онеспособио га (1. Мојсијева 32,24-30). Слика Јакова који храмље помажући се штапом остављала је утисак да Јаков не представља претњу. Дарови који су унапред послати заједно са Јаковљевим пажљиво бираним речима били су довољни да прекину раздор између браће. Последњи пут их видимо заједно приликом очевог погребца (1. Мојсијева 35,29); значи, сваки Исавов претходни план да убије Јакова после очеве смрти био је заборављен.

Обратите пажњу на сав бол и патњу коју су ове неразумне одлуке донеле овим људима, и невином и кривцу. Како можемо да научимо да прво добро размислимо, пре него што нешто учинимо?

ЈОСИФ И ЊЕГОВА БРАЋА

Као што је Јаков заслужио много горе опхођење од стране свога брата Исаву с обзиром на начин на који је он поступио према њему, нешто слично видимо у извештају о Јосифу и његовој браћи.

У овом примеру поново видимо да брат гаји мржњу према брату зато што је једном од њих исказана већа наклоност (1. Мојсијева 37,3.4). Шарена хаљина није била направљена од обичног материјала. Оригинална реч указује да је у питању била скупа хаљина коју су носили припадници царске породице, која је била покривена богатим и разнобојним везом и за чије ткање је било потребно годину дана.

Затим, када је Јосиф своје снове испричао браћи (1. Мојсијева 37,5-11), подстакао је у њима још већу мржњу и завист. Зато су првом приликом сковали заверу да га се ослободе (1. Мојсијева 37,19.20). Браћа су сигурно међусобно честитала један другоме на томе како су га лако уклонили из својих живота. Нико од њих није знао како ће Бог годинама касније искористити ове околности да би их спасао.

Прочитајте текст из 1. Мојсијева 45,4-11. Какву је широку слику Јосиф сагледао? На шта је био усредсређен?

Помислите какве су се мисли ројиле у Јосифовој глави, док је као младић окован ланцима корачао иза камиле и освртао се према брдима која су нестајала у даљини, међу којима се налазио дом у коме је провео своје дечачке дане, затим, док је стајао на постољу у време аукцијске продаје робова, док су га знатижељни купци понижавали помно га загледајући пре него што дају неку понуду за њега. Многи су се одрекли своје вере, иако су доживели много мање понижење и патњу од њега.

Јосиф је могао да постане огорчен и непријатељски расположен према Богу, али је одлучио да очува своју веру усред велике патње која га је задешила и док се велика борба на драматичан начин одигравала у његовом личном животу. Ускоро се нашао у дому једног од најважнијих војсковођа у земљи и Божјим благословом ускоро је придобио његово поверење (1. Мојсијева 39,1-4). На крају, роб је постао вођа у Египту.

Упркос великом породичном неслагању откривеном у овом извештају, упркос издаји и злу, крај је био срећан. Како чувате своју веру нетакнутом и задржавате љубазан став када нешто, као у Јосифовом случају, крене на зло.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Нема сумње да, како овај извештај показује, живот на Земљи усред велике борбе, није увек онакав какав бисмо желели да буде. На пример, Адам и Ева не би ни помислили, док су држали своју децу у наручју, да ће једно убити друго. Када се Сефора удала за Мојсија сигурно није имала будућност какву је замишљала. Да ли мислите да је Лијин брачни живот био онакав о каквом девојке сањају? А млади Јеремија – какве је год наде и тежње имао – сигурно није мислио да ће бити одбачен, кажњен и сматран издајником од стране сопственог народа. Зар Давид и Витсавеја не би више волели да је извештај о њиховом животу другачији него што јесте (нема сумње да би и Урија то више волео)? А када је Исус у питању? Наравно, Исус је дошао на Земљу да умре; то је била суштина. Али гледајући са Његове људске стране гледишта, стране која је завапила у Гетсиманији: »Оче Мој, ако је могуће да Ме мимоиђе чаша ова...«(Матеј 26,39) – доживети бичевање, презир, ругање и распеће у 33. години живота сигурно није оно чему би се неко надао. Живот нам несумњиво може нанени зло. Али то не треба да нас изненади, зар не? Шта очекујете у палом, грешном свету – рај? Едемски врт одавно не постоји. Али ће се вратити у постање и када се то догоди, понор између нашег садашњег живота и оног какав ће настати, биће много већи, него понор између онога чему се надамо и што доживимо.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Каква значајна разлика постоји између браће и сестара који успеју да одрже своју веру у Бога и оних који не увиђају потребу за тим?
2. Када супарништво и љубомора међу браћом и сестрама потисну Божје намере, које има за данашње породице, како је могуће да виде позитивну сутрашњицу? Како се може помоћи породицама у вашој цркви да уче Божји шири план за њих?
3. Шта може бити учињено за вернике који се осећају усамљеним у овом свету и који сматрају да је њихов живот бесмислен и безвредан?
4. Чак и ако ваш живот није онакав каквом сте се надали, како вам обећање о вечном животу помаже да вас разочарање не надвлада?

СУКОБ И КРИЗА: СУДИЈЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Судије 4; Судије 6; Судије 14; Јеврејима 11,32; 1. Самуилова 2,12-25; 8,1-7.

Текст за памћење: »И Ана се помоли и рече: Развесели се срце моје у Господу; подиже се рог мој у Господу; отворише се уста моја на непријатеље моје, јер сам радосна ради спасења Твојега.«(1. Самуилова 2,1)

Време судија било је хаотично раздобље у светој историји. Божји народ чинио је зло пред Господом, Господ их је »давао« у руке непријатељима, народ је викао ка Господу, а Господ је подизао избавитеља који је доносио мир земљи. Односно, мир је трајао, све док се ови жалосни догађаји не би опет поновили.

Девора, једна од израиљских судија, била је изузетна по томе што је уливала поверење људима око себе. Она и Јаиља су се показале као храбре жене, док је мушкарцима било потребно охрабрење због страха и недостатка вере. Тему велике борбе можемо уочити и у извештају о Гедеону, у време када се народ суочавао са тешким околностима.

Самсон је био један од последњих судија. После њега народ је пао у незнађе и безакоње. Био је то необичан јунак који је више био заинтересован за супротни пол него да следи Бога, слично својим сународницима који су пре тежили идолима него служби Богу.

Самуило је донео наду народу. У његово време успостављена је нова структура власти са царем на челу, а један од његових последњих подухвата био је помазање будућег цара Давида.

Извештај о Девори садржи занимљиве појединости о теми велике борбе. У њему видимо Божји народ који трпи угњетавање и суочава се са немогућим приликама. Ово се подудара са текстом из Откривења 12. поглавља, у коме је описано изузетно неравноправно надметање између седмоглаве аждаје и новорођенчета (види: 1. Библијска доктрина, одељак од уторка).

Главне личности у овом извештају су Јавин, ханански цар; Сисара, његов војсковођа; Девора, пророчица и судија (она која је решавала грађанске расправе међу завађеним странама), која је поседовала веома неуобичајен степен ауторитета и утицаја за жену тадашњег времена.

Прочитајте 4. поглавље из Књиге о судијама. На који је начин овде изражена тема велике борбе? Ко је на крају донео победу Израиљу, упркос њиховој недостојности?

Јунакиња овог извештаја је Јаиља, Еверова супруга, која се није плашила да се поистовети са Божјим народом и која је одиграла кључну улогу у поразу Божјих непријатеља. Судити њеним делима са наше тачке гледишта данас није лако. Последње што би требало да учинимо је да њеним делима оправдавамо лаж и насиље да бисмо нешто постигли, без обзира колико је тај циљ исправан.

У разговору који је претходио сукобу, Девора уверава Варака да ће Бог извојевати победу (одјек велике борбе). Користећи два глагола, описала је како ће Бог то учинити (Судије 4,7). Бог ће »довести« Сисару (реч која указује на хватање рибе мрежом) на поток Кисон, и »предати« у Варакове руке. Деворина песма захвалности (Судије 5) открива неке појединости. Сисарине кочије заглавиле су се у уском пролазу у близини потока Кисон због обилне кише. Небеса и облаци »капаху« водом и брда се »растапаху« (5,4.5), стварајући тако бујицу која је однела многе непријатељске војнике (5,21), и Израиљ је био ослобођен.

Размислите о поверењу које су ови ратници имали у Девору. Иако је то до одређене мере добро, зашто увек морамо бити пажљиви у томе колико поверења имамо у некога?

Прочитајте текст из Књиге о судијама 6,1. Шта се овде догађа? Види: Судије 6,10.

Израиљци су после Деворине службе уживали у миру 40 година, а онда су поново пали у руке тлачитељима. Овога пута били су то Мадијанци, који су заједно са својим савезницима улазили у Израиљ, уништавали све нове усеве и отимали стоку (Судије 6,3-5). Израиљ је тада, у великој мери осиромашен, повикао ка Господу (Судије 6,6.7). Схватили су да њихови помодни богови нису ни од какве користи.

Прочитајте текст из Књиге о судијама 6,12-16. Шта је анђео Господњи рекао Гедеону, и како је он поступио? Зар није требало да зна зашто се суочавају са тим? Види: Судије 6,7-10.

Упркос Гедеоновим жалбама, које су биле неоправдане (били су непошушни; зато су пали тлачитељима у руке), Бог је опет био спреман да их избави, али овога пута преко Гедеона. Занимљиво је зашто је Бог ословио Гедеона речима »храбри јуначе«, иако Гедеон себе није посматрао на тај начин: »О Господе, чим ћу избавити Израиља? Ето, род је мој најсиромашнији у племену Манасијину, а ја сам најмањи у дому оца мојега.«(Судије 6,15) Нема сумње да је кључни чинилац Гедеонове снаге било његово осећање недостојности и слабости.

Запазите, такође, шта је Гедеон затражио од Господа у Књизи у судијама 6,36-40. Односно, свестан неповољних околности и своје слабости, тражио је да се на посебан начин увери у Божје присуство. Био је човек који је у потпуности схватио своју зависност од Господа. У 7. поглављу Књиге о судијама читамо о Гедеоновом задивљујућем успеху у борби против тлачитеља свога народа и о Божјем избављењу Израиља.

Зашто је Бог користио пала људска бића у току овог избављења? Односно, зар није могао да позове »више од дванаест легиона анђела«(Матеј 26,53) да учини за Израиљце што је било потребно у том тренутку? Какву улогу ми као људска бића имамо у великој борби и ширењу Јеванђеља?

Граница борбе између добра и зла поремећена је у извештају о Самсону. Његов живот започиње на упечатљив начин изјавом Господњег анђела да ће од рођења бити назиреј. Анђео је поучио Самсонове родитеље како да се припреме за рођење свог посебног детета. Мајци је речено да не пије алкохолна пића и да не једе нечисту храну (Судије 13,4.13.14; види: 3. Мојсијева 11). Бог је имао посебне планове за Самсона; нажалост, прилике се нису најбоље одвијале.

»Управо у време када је ушао у мужевно доба, у време када је требало да изврши задатак који му је Небо дало – у време када је више него икада морао бити веран Богу – Самсон се повезао с непријатељима Израиља. Он се није питао хоће ли боље прославити Бога, када се буде повезао са особом по свом избору или ће себе довести у положај да неће моћи да испуни намеру коју је морао да оствари својим животом. Свима онима који се најпре труде да Њега прославе, Бог је обећао мудрост; али нема никаквог обећања онима који теже да угоде себи.«(Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 563. оригинал)

Прочитајте текст из Књиге о судијама 14,1-4. Како је могуће да је Бог употребио Самсонову слабост према женама као прилику да »тражи задјевицу с Филистејима«. (4. стих)

Самсон је »кренуо«на Филистеје на различите начине, сваки пут гневно одговарајући на упућене увреде. Прво је убио 30 људи и понео њихову одећу на свадбену свечаност да би платио дуг (Судије 14,19). Затим је уништио њихове усеве, када је његова супруга дата његовом пријатељу (Судије 14,20; 15,1-5). Самсон је затим убио многе из освете што су Филистеји убили његову жену и њеног оца (Судије 15,6.7.8). Када су Филистеји покушали да се освете за то (Судије 15,9.10), убио је 1000 људи магарећом чељусти (Судије 15,14.15). На крају срушио је њихов храм и убио 3000 људи, јер су га ослепили (Судије 16,21.28.30).

Разговарајте о јунаку који је чинио грешке. Не можемо се угледати на много тога из Самсоновог живота, иако је у Јеврејима посланици 11,32. наведен уз неке истакнуте личности. Очигледно да у овом извештају постоји много више појединости него што се види на први поглед. Размислите шта је Бог могао да учини са Самсоном. Шта је са нама? Колико бисмо више учинили да живимо према својим могућностима?

Књига о Рути не говори о великим непријатељским војскама које прете Божјем народу, већ о ужој теми: о породици која је била на корак од нестајања, али је успела да се обнови. Поред две шире теме – уништење Божјег стварања и претња Његовом народу – Књига о Рути, такође, говори о великој борби у личном животу, у коме се у стварности она увек и води.

Не треба да нас изненади што је у Јуди у време судија владала глад (Рута 1,1; 5. Мојсијева 28,48; 32,24; види: Судије 17,6; 21,25). То је био знак да је заветни народ напустио Бога. Грех и побуна претворили су земљу у којој теку млеко и мед у пустош. У Књизи о Рути Бог је »походио« земљу и вратио живот у њу, »давши им хљеба« поново (Рута 1,6).

Елимелех, његова супруга Нојемина и њихова два сина отишли су у земљу моавску, јер су желели бољу будућност. Непријатељска земља пружиола је тренутно олакшање, али после смрти супруга и два сина, Нојемина је коначно одлучила да се врати у свој дом.

Прочитајте текст из Књиге о Рути 1,8.16.17. Зашто је значајна Рутина жеља да пође са Нојемином?

Рута је потицала из непријатељског народа који је у многим приликама покушао да уништи Израиљ, али је одлучила да се поистовети са Божјим народом и служи њиховом Богу. Стекла је наклоност у новој земљи, не само од стране Воза (Рута 2,10), већ и од људи које је упознала (Рута 2,11). Воз је био уверен да је, такође, стекла наклоност у Божјим очима (Рута 2,12), и начинивши корак даље од дивљења према њој, пристао је да се ожени њоме (Рута 3,10.11).

Још један рођак, који је био у ближем сродству са Елимелехом од Воза, такође је имао право на земљу преминулог Елимелеха ако се ожени Рутом. Међутим, он није желео да ступи у још један брак зато што би то пореметило његове новчане прилике (Рута 4,6). У овом тренутку скуп присутних сведока благословио је Руту, упоређујући је са великим женама из израиљске историје (Рута 4,11.12), што се испунило када је постала претеча Месије (Рута 4,13.17; Матеј 1,5.6).

За овај извештај могли бисмо рећи да се завршава речима: »И живели су срећно до краја живота.« Нажалост, нема их много у Библији. Наравно, нема их много ни изван Библије. Овде можемо видети како ће упркос животним успонима и падовима Божја воља на крају победити; а то је радосна вест за све који воле Бога и верују у Њега.

Како је почетак Књиге Самуилове повезан са великом борбом? Нема очигледне претње створеном поретку и нема бројних војски на граници. Напад зла је префињенији али, ништа мање стваран.

Прочитајте текст из 1. Самуилове 2,12-25. Како је у овим жалосним стиховима приказана борба између добра и зла?

»Иако је био постављен да влада народом, није успевао да управља својом породицом. Био је попустљив као отац. Волео је мир и удобност, па се није служио ауторитетом да исправља зле навике и страсти својих синова. Уместо да им се супротставља или да их кажњава, он се покоравао њиховој вољи и дозвољавао им да чине све што хоће.«(Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 575. оригинал)

У поређењу са њима видимо дечака обученог попут свештеника (1. Самуилова 2,18.19), који, као и Исус, »растијаше и бијаше мио и Господу и људима«. (1. Самуилова 2,26; Лука 2,52) Самуило је постао моћан и веран вођа у Израилу. »И сав Израил од Дана до Вирсавеје позна да је Самуило вјеран пророк Господњи.«(1. Самуилова 3,20)

Међутим, ово не значи да је све било у реду. Народ се суочио са ратом против Филистеја, и два Илијева сина били су убијени; Филистеји су отели Божји ковчег, а деведесетосмогодишњи Илије умро је када је чуо ову вест (1. Самуилова 4,14-18).

Нажост, Самуило се суочио са истим проблемом као и Илије: његови синови нису пошли очевим стопама верности и оданости (1. Самуилова 8,1-7).

Самуило је обележио тренутак промене у историји Божјег народа. Био је последњи судија и кључна личност у великој борби која се развијала. Његов постојан утицај водио је народ у критичним тренуцима. Жалосно је што његови синови нису пошли његовим стопама, али Бог не зависи од успешности овоземаљских породица. Старешине су због њихове непослушности захтевали да добију цара. Ово није била најбоља одлука, што је у вековима касније историје потврђено.

Без обзира на наш живот у дому, био добар или рђав, одговорни смо коме служимо у великој борби. Какве год грешке да сте учинили, зашто никада не треба да заборавите да данас, у овом тренутку, никада није прекасно да се помирите са Господом? Сутра ће можда бити прекасно, али данас није.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Библија је позната по томе да не прикрива људски грех, људско зло. Посебно јасан опис људског зла налазимо у тексту у 1. Самуиловој 2,12-25, у коме су Илијеви синови упоређени са младим Самуилом. У 1. Самуиловој 2,12. читамо: »А синови Илијеви бијаху неваљали, и не знадијаху за Господа.«Запазите, прво, контраст: родослов је имао важну улогу у библијском животу, а у овом стиху »синови Илијеви« сада су »синови неваљалства«. Реч *Белиал* користи се у различитим облицима и оквирима, скоро увек у негативном смислу. У ствари, повезана је са јеврејском речи *бл* или *бли*, што значи »не«или »без«. *Белиал* значи »безвредан«, »бескористан«, а на другим местима се користи на исти начин као у случају Илијевих синова; односно, и други људи су названи »неваљалима«, »синовима неваљалства«. (2. Дневника 13,7; 1. О царевима 21,13) У Причама Соломуновим 6,12. изједначен је са нитковима. (У другој старој блискоисточној књижевности, *Белиал* је друго лично име за сотону). У скоро свакој употреби у Библији, има негативно значење. Људска бића, створена по Божјем обличју, створена су са сврхом и смислом; а ипак, према Библији, ови људи су неваљали. Какво трагично расипање живота. Или смо на Господњој страни, чинећи нешто за Њега што има сврху и смисао, или смо рђави. То има смисла, такође, узимајући у обзир да наше читаво постојање и смисао живота потиче само од Њега.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Библија је јасна. У великој борби нема компромиса: или смо на једној или на другој страни, Христовој или сотониној. Ипак, у животу какав познајемо није увек лако уочити јасне и оштре разлике, зар не? Понекад нисмо сигурни шта је исправна а шта погрешна одлука; чак и кад су моралне недоумице у питању. Није увек лако одлучити шта треба учинити. Како можемо тражити вођство и помоћ да бисмо исправно одлучили у тренуцима када је тешко знати шта је исправна одлука?

2. Како су вас људи којима сте се дивили разочарали? Како сте ви можда разочарали оне који су се вама некада дивили? Шта сте из ових догађаја научили о вери, поверењу, милости и људској слабости?

БОРБА СЕ НАСТАВЉА

Текстови за проучавање: 1. Самуилова 17,43-51; 2. Самуилова 11,1-17; 1. О царевима 18,21-39; 2. О царевима 19,21-34; Јестира 3,8-11; Немија 1.

Текст за памћење: »И казах им како је добра рука Бога мојега нада мном и ријечи царева које ми је рекао. Тада рекоше: Устанимо и зидајмо. И укријепише им се руке на добро.«(Немија 2,18)

Када упоредимо извештаје о животу Давида, Илије, Језекије, Јестире и Немије, запажамо сличне теме: Бог користи »безначајне« људе да одврати плиму зла. У неким од ових извештаја можемо да видимо да упркос огромним потешкоћама не морамо да се повијамо под утицајем разорног зла. Уместо тога, можемо стајати чврсто, али само у сили Бога који је веран својим заветним обећањима, обећањима која су испуњена у Исусу. Када Божји народ истраје у Његовој сили, увидеће да силе зла нису довољно моћне да извојују коначну победу.

Оно чему треба да тежимо јесте да се радујемо избављењу које је Он донео. Ово нема увек смисла, када узмемо у обзир велике изазове са којима се понекад суочавамо, изазове који су много снажнији од нас. Радовати се Божјем избављењу пре него што оно дође чин је вере и служења Богу, пре него логична последица онога што се догађа око нас. Са друге стране, захваљујући ономе што је Христос учинио за нас, гајити поверење у Божју верност заиста је једино разумно што можемо учинити.

ДАВИД, ГОЛИЈАТ И ВИТСАВЕЈА

Живот је сложен и то зато што смо ми као људи сложени. Замислите створења која су створена по Божјем обличју, по обличју Створитеља универзума, а која су се потом искварила. Није чудо што наш потенцијал и за добро и за зло може да достигне изузетан ниво. Међутим, не можемо рећи да неки људи достижу само висине »доброте«, док се други, нажалост, спуштају до крајњих граница покварености. Обе крајности могу се испољити у истој особи! Добра вест је да неко ко је у једном тренутку био на самом дну, Божјом милошћу може да учини велика дела за Њега и човечанство. Наравно, насупрот томе: они који су високо могу пасти веома ниско. Сотона је стваран, велика борба је стварна, и ако нисмо у заједници са Господом, чак и највернији између нас могу постати непријатељев плен (1. Петрова 5,8).

Прочитајте текст из 1. Самуилове 17,43-51. Шта је Давид рекао и што је веома важно да бисмо схватили његову победу? Овај текст упоредите са текстом из 2. Самуилове 11,1-17. Какву оштру супротност у овим текстовима можемо запазити као промену у истом човеку? Шта је покренуло промене?

Исти Давид који је поразио дива Голијата био је поражен од стране сопствене појуде и охолости. Колико жена је већ имао? Онда је видео још једну, удату жену, и одједном где су нестале све речи о томе да је »рат Господњи«(1. Самуилова 17,47) или да је »Бог у Израиљу«? (1. Самуилова 17,46) Давид је требало да зна да се »рат Господњи«, у коме је требало да учествује са Божјим оружјем, није водио само у ратном подручју у долини Или, већ у дубини срца, у коме у свакоме од нас бесни велика борба.

Када је постао свестан свог страшног пада који је доживео због Витсавеје, Давид је осетио велику жалост и кривицу. Туга га је навела да напише 51. Псалом, у коме моли за чисто срце (10. стих) и обнову заједнице са Богом (стихови: 11.12). У великој космичкој борби, моћни људи су рањиви као и особе на најнижем положају, али Бог је спреман да ради са сваким ко се искрено каје.

Размислите о себи, о својим победама, разочарењима, успесима и неуспесима. Како можете применити поуке из ових извештаја у приликама са којима се управо сада суочавате?

Илија Тесвићанин веома је занимљива личност. Први пут га срећемо у тренутку када стоји пред запањеним царем и говори му да киша неће падати наредне три године (1. О царевима 17,1). Приступити цару или удаљити се од њега није било лако, али овај космати човек са кожним појасом (2. О царевима 1,8) прошао је поред страже, објавио Божју вест, а затим отишао у планину удаљену око 12 километара.

То је било жалосно време за Северно израиљско царство. Многи су оставили Господа Бога (1. О царевима 19,10) и обожавали богове плодности. Рећи да киша неће падати био је непосредан изазов упућен Валу, за кога се веровало да доноси кишу и тиме обезбеђује родне усеве и здраву стоку што је Израиљце чинило богатима. Владајући верски обреди били су усредсређени на плодност и приход.

Следеће три године богови плодности били су немоћни. Илија се поново супротставио цару и затражио суочавање са Валовим пророцима и богињом Ашером (богињом плодности) – један човек против 850 људи (1. О царевима 18,17-20).

Када је освануо тај дан и мноштво се окупило на врху горе Кармил, Илија се обратио народу: »Докле ћете храматити на обје стране?«(1. О царевима 18,21) Јунци су изабрани и припремљени за жртву, а народ је чекао да види који ће бог одговорити огњем са неба и тиме показати да је моћнији. Пошто је ова животиња била најмоћнији симбол плодности у древним религијама, народ је сматрао да ће богови плодности сигурно показати своју силу.

Прочитајте текст из 1. О царевима 18,21-39. Упкос очигледној чињеници да је овде реч о великој борби, шта је Илија заиста желео да се догоди у Израиљу, и зашто је то важно за нас данас?

Одговор проналазимо у 1. О царевима 18,37. Чудо, упечатљиво само по себи, није било прави циљ: циљ је била верност израиљског народа завету. Запазите, такође, ко је обратио њихова срца. Био је то Господ лично, чак и пре него што се чудо догодило. Међутим, Бог не присиљава људе да Му се врате. Он шаље свог Светог Духа, а народ, одговарајући на његов утицај, мора најпре да одлучи да се врати Богу; само тада, у Његовој снази, могу поступати у складу са том одлуком. И данас је тако. Само Божја сила одржава откуцаје сваког срца, али Он не присиљава ниједног човека да Га следи.

Цар Језекија владао је Јудом када је нова моћна сила, Асирија, освојила Северно израиљско царство и расејала његове становнике широм Месопотамије (2. О царевима 18,9-12). »Оно што више није могао да постигне преко њих у земљи њихових отаца, Бог је покушао да постигне расејавши их међу незнабошце. Његов план спасења свих оних који буду одлучили да добију опроштење преко Спаситеља људског рода, тек је требало да се оствари; невољама које су задесиле Израиљ, Он је приправљао пут да се Његова слава открије свим народима.«(Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 292. оригинал)

Асирски цар Сенахирим, неколико година касније, усмерио је своју пажњу на Јуду, освојио све његове утврђене градове и наметнуо велике порезе (2. О царевима 18,13-15). Иако је Језекија испразнио све ризнице из Храма и двора, асирски цар није био задовољан, па је послао званичнике да преговарају о предаји Јерусалима.

Асирци су се тада подругивали народу говорећи да када богови околних народа нису сачували те народе од Асирије, зашто Јевреји мисле да ће њихов Бог учинити нешто боље? (Види: 2. О царевима 18,28-30.33-35)

Језекија је тада учинио једино што је било могуће у том тренутку – молио се (2. О царевима 19,15-19). Бог је већ упућивао речи охрабрења Језекији преко пророка Исаије (2. О царевима 19,6), и сада му је поново послао пророка.

Прочитајте текст из 2. О царевима 19,21-34, нарочито обратите пажњу на 21. и 22. стих. Какву поруку је Бог упутио народу усред ове страшне невоље?

Исход свега овога могао се видети када је велика асирска војска опколила зидове Јерусалима. Једног јутра уплашени становници опкољеног града нису видели коначни напад освајачке војске која руши одбрану опседнутог града, већ колико им је око сезало могли су да виде војнике како леже на земљи у смртној тишини (2. О царевима 19,35). Посрамљени асирски цар вратио се у своју земљу и изгубио живот од руку своја два сина (2. О царевима 19,36.37).

Како се усред веома обесхрабрујућих и наизглед немогућих прилика можемо ослонити на Господа? Зашто увек на уму морамо имати ширу слику, нарочито када се све не заврши, бар не одмах, на позитиван начин?

СМРТНА ПРЕСУДА

Нама је данас тешко (као што је било тешко људима из различитих култура у току векова) да схватимо обичаје и предања из старог Персијског царства, у оквиру кога је настао извештај о Јестири. Мада, једно је сигурно: Господ је употребио то царство у процесу испуњавања заветних обећања израиљском народу, обећања која потичу још од Аврама (види: 1. Мојсијева 12,1-3; Исаија 45,1; 2. Дневника 36,23).

Млада Јеврејка Јестира постала је краљица. Иако је њен успон био другачији од, на пример, Јосифовог у Египту или Даниловог у Вавилону, она је била (као и Јосиф и Данило) управо не месту на коме је Господ желео да буде, и Бог ју је употребио на изузетан начин који показује како се тема велике борбе одиграва у историји.

Прочитајте текст из Књиге о Јестири 3,8-11. Имајући на уму Божје планове за јеврејски народ, нарочито у погледу Месијиног доласка, какве би последице успех оваквог декрета имао?

»Цар није ни размишљао о далекосежним последицама које би изазвало потпуно извршење овог декрета. Сам сотона, прикривени зачетник целог плана, покушавао је да очисти Земљу од оних који су чували знање о правоме Богу.«(Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 600.601. оригинал) Из овог истог народа требало је дође Спаситељ света.

Занимљиво је да је проблем настао због начина богослужења (види: Јестира 3,5.8) и одбијања једне групе људи да следе законе и обичаје народа на власти. Иако ће прилике на крају времена бити другачије, суштина, односно велика борба између Христа и сотоне, и даље ће бити иста, и они који буду верни Богу суочиће се са сличним приликама као и Јевреји у овом случају. Упозорени смо да ће у завршним догађајима овоземаљске историје бити издат декрет »да се побију који се год не поклоне икони звериној«. (Откривење 13,15) Оно што можемо научити из историје јесте да се ничему не учимо из историје.

Зашто се често дешава да смо неверљиви према онима који су другачији од нас? Зашто снажне истине о стварању и откупљењу, истине које откривају вредност сваког људског бића, показују колико је овај став погрешан? Како можемо да ослободимо своје срце од оваквих погрешних мисли?

Извештај о Немији потиче из времена у коме израилски народ више није постојао као политичка сила, већ као Остатак расејан широм страних земаља. Бог, међутим, као и увек, био је веран својим заветним обећањима, чак и када народ није испуњавао свој део завета.

Прочитајте 1. поглавље Књиге Немијине. Шта се налази у позадини његове молитве? На који начин подсећа на Данилову молитву забележену у Књизи пророка Данила 9,4-19? Шта је кључно питање у оба случаја и како је оно повезано са целокупном темом велике борбе?

Немија је захваљујући царској милости добио допуштење да се врати у Јерусалим и обнови га. Након повратка, Немија је првих неколико дана само разгледао град. Ноћу је покушао да сагледа прилике у граду, али због стања остатака рушевина није могао далеко да одмакне (Немија 2,14); зато је отишао изван градских зидова да све пажљиво осмотри са те стране (Немија 2,15).

Иако Немија није одмах рекао вођама зашто је дошао, било је људи који се нису радовали његовом доласку и који су учинили све што су могли да спрече радове на обнови Јерусалима (Немија 2,10.19.20). Када су радови на поправљању зидова започели (Немија 3), ови страни званичници »разгњевише се и расрдише се врло«(Немија 4,1), ругајући се њиховим напорима (стихови: 2.3). Када су увидели да се Божји народ озбиљно прихватио радова (6. стих), разгневили су се и почели да планирају напад (стихови: 7.8).

Било је лако одустати; ипак, упркос различитим сплеткама упереним против њиховог рада, истрајали су. Ослањајући се на Бога, Немија је доживео да види обновљени зид. Непријатељске претње оставио је у Божјим рукама (Немија 6,14.15).

Сви се суочавамо са потешкоћама. Како да знамо када да се повучемо, а када да наставимо даље?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Божја реч без сумње, као што смо проучавали ове седмице, стално изнова указује на Божју верност према свом народу. Наравно, у многим случајевима, у време одвијања одређених догађаја, Његова верност није очигледна. У извештајима које смо проучавали све смо могли да сагледамо од почетка до краја; неке личности, као што је Урија Хетејин, није имао ту могућност. Ми смо данас укључени у велику борбу као и народ о коме смо проучавали. И не само они, било је много других који нису увек имали прилику да виде да се све на крају добро завршило. Зато је за нас, као хришћане, важно да се сетимо, нарочито у тешким тренуцима, Павлових дивних речи: »Зато нам се не досађује; но ако се наш спољашњи човјек и распада, али се унутрашњи обнавља сваки дан. Јер наша лака садашња брига доноси нам вјечну и од свега претежнију славу. Нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види, за вријеме, а оно што се не види, вјечно.«(2. Коринћанима 4,16-18). Овде Павле жели да нам укаже на нешто што превазилази свакодневне бриге, патње и слабости људског рода, на једину наду која овај живот чини другачијим од сурове фарсе.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Која још библијска обећања указују на коначну наду? Какву слику она представљају?
2. Оно што је Давидов пад учинило толико трагичним јесте чињеница да га је Бог на тако посебан начин благословио. Упркос свему што му је било дато, погрешно је на начин на који је погрешно. Ипак, уместо да се усредсредите само на оно што је негативно, размислите о позитивном виду његове страшне животне приче: Божја милост изливена је на некога ко је пао веома ниско. Шта из тога можемо закључити о томе колико је потпуно откупљење које имамо у Исусу? Како можемо бити сигурни да ћемо примити опроштење ако се покајемо као Давид, без обзира шта смо учинили, или колико смо дубоко пали?

ПОБЕДА У ПУСТИЊИ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 1,20-23; Јован 9,39; Матеј 3,7-12; 4,1-10; 5. Мојсијева 34,1-4; Откривење 21,10.

Текст за памћење: »Јер је Син Човјечји дошао да нађе и спасе што је изгубљено.«(Лука 19,10)

»Када је сотона чуо да између њега и жене, између њеног и његовог потомства треба да влада непријатељство, схватио је да ће његово дело изопачавања људске природе бити ометано; да ће на неки начин човек бити оспособљен да се одупире његовој сили. Ипак, када је план спасења био потпуније објављен, сотона се са својим анђелима почео радовати што ће, изазвавши човеков пад, успети да скине Божјег Сина с Његовог узвишеног положаја. Он је објавио да су се његови планови до тада успешно остваривали на Земљи и да ће зато, када Христос буде узео људску природу, добити прилику да и Њега савлада и тако спречи искупљење грешног рода.«(Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 66. оригинал)

Док ове седмице будемо проучавали о Исусовим искушењима у пустињи, добићемо слику о великој борби која се отворено водила између Христа и сотоне, и која раније можда никада није тако јасно откривена у Библији. Сотона је тврдио да је свет његов, а Христос је дошао да га поврати. У средишту Његових напора да поврати свет налазио се план спасења. Пошто није успео да убије Исуса одмах после рођења, сотона је покушао да на другачији начин осујети откупљење људског рода, што можемо видети у пустињи искушења.

ЕМАНУИЛО ПРУЖА СПАСЕЊЕ

**Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 1,20-23. Шта значи име
»Емануило«које је дато Исусу?**

Зашто је Исус дошао на ову Земљу да буде »са нама«?

Прво, дошао је да поново успостави власт коју је Адам изгубио (Римљанима 5,12.15). Исусову царску страну личности (Исуса као Онога који има власт) накратко можемо видети у тренутку када је изазвао одушевљење мноштва (5000 људи желело је да Га крунише за цара) и када су деца певала: »Осана«(облик хвале упућен ономе који ће спасити народ од непријатеља). Исусову власт, такође, запажамо у Његовом односу према делима стварања, у Његовој способности да сломљена људска бића обнови у здрава и делотворна бића (на пример, у случају човека који је рођен слеп и жене која је 12 година боловала од течења крви) и Његовој сили над природом, када је утишао буру и наредио ветровима и таласима да се умире.

Друго, дошао је да донесе суд и уништи ђавоља дела (Јован 9,39; 1. Јованова 3,8). Колико се често питамо зашто зло напредује? Исус се бави питањем неправде и уверава нас да је крај близу. Демони су признали да Исус има власт над њима. Често су наглас откривали Његову личност, понекад пре него што је Исус био спреман да је открије. Он је пружао мир особама опседнутим демонима и враћао им разум у тренуцима када су други из страха бежали од њих.

Треће, Исус је дошао на овај свет да нађе и спасе што је изгубљено (Лука 19,10) и да узме човекове грехе (Јован 1,29). Одлучио је да постане у свему сличан нама да би могао да буде веран Поглавар свештенички и врати нас Богу (Јеврејима 2,17). »Решавање питања греха, спасавање људског рода од њега, изливање милости на човека, пружање опроштења, оправдања и славе – све ово био је циљ завета од почетка, сада испуњен у Исусу Христу.«(N. T. Rajt, *Justification: God's Plan and Paul's Vision*, Kindle Locations 1462-1463: InterVarsity Press. Kindle Edition)

Конечно, Исус је дошао да нам покаже какав је Бог, да нама и читавом универзуму открије Свој прави карактер (Јован 14,9).

**Како сваки од ових разлога Христовог доласка може побољшати
ваш живот и заједницу са Господом**

Појављивање Јована Крститеља изазвало је талас узбуђења у тој области. Међу њима се нашао пророк који је изгледао попут пророка Илије (Матеј 3,4; 2. О царевима 1,8). Он је представљао први пророчки глас, који је народ чуо у последњих 400 година. Бог никада раније није толико дуго ћутао. Сада се поново обратио народу. Било је очигледно да треба да се догоди нешто значајно.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 3,7-12. Зашто је Јован Крститељ повезао теме суда – гнев који иде (7. стих), секиру која стоји код корена дрвету (10. стих), чишћење гумна (12. стих), паљење плеве вечним огњем (12. стих) – приликом најављивања Месије?

Народ је веровао да живи у последњем времену. Видели су да је Јован, који их је позивао да прођу кроз воду реке Јордан приликом крштења, дошао из пустиње. То је помало подсећало на нови Излазак, а уронити у воду (а не ходати преко сувог дна реке) било је неопходно за очишћење и припрему за нову Обећану земљу, са Месијом лично, који ће их повести од победе над Римљанима до успостављања Божјег вечног царства о коме су пророци говорили. То је оно што су многи људи мислили да ће се догодити.

Међутим, ни Јован ни Исус нису предводили политички покрет; они су били усредсређени на спасење. Лука је наводима из Књиге пророка Исаије објаснио Јованов задатак, описујући начин на који ће Бог припремити пут за повратак изгнаника у Обећану земљу (Лука 3,3-6). Јеремија објашњава разлог постојања тог посебног пута: да се омогући најрањивијем делу друштва – слепима, хромима, трудницама, мајкама мале деце – и свим осталима који су желели да се врате у Обећану земљу, да могу то да учине (Јеремија 31,7-9). Није чудо што се народ окупио око Јована; њихове наде су се разбуктале да они, такође, могу бити спремни за велики дан Господњи, који ће ускоро доћи.

Међутим, дошао је на начин који многи нису очекивали – не зато што им није речено, већ зато што нису разумели Свето писмо (Лука 24,25-27).

Верни људи имали су погрешно схватање о природи Господњег првог доласка. Како верни људи последњег времена могу избећи погрешна схватања у вези са природом Његовог другог доласка?

»ДА КАМЕЊЕ ОВО ХЉЕБОВИ ПОСТАНУ«

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 4,1-3. Шта се овде догађа и зашто? На основу чега закључујемо да се овде одиграва велика борба?

»Божји Дух одвео је Исуса у пустињу да буде кушан. Он није тражио искушење. Он је отишао у пустињу да би био сам, да би размишљао о својој мисији и раду. Постом и молитвом јачао је Себе за стазу попрскану крвљу, којом је морао проћи. Међутим, сотона је знао да је Спаситељ отишао у пустињу и сматрао је да је то најбоље време да Му се приближи.«(Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 114. оригинал)

Велике сличности постоје између извештаја о Исусовим искушењима и искуствима Израјљаца у време лутања пустињом после Изласка. Након што је изашао из воде, Исус је отишао у пустињу, у којој 40 дана није окусио храну. Слично томе, Израјљци су прешли преко воде (Црвено море), ушли у пустињу у којој нису имали хране, и остали тамо 40 година. Запазите како је ово описано у 5. Мојсијевој 8,2,3: »И опомињи се свега пута којим те је водио Господ Бог твој четрдесет година по пустињи, да би те намучио и искушао, да се зна шта ти је у срцу, хоћеш ли држати заповијести његове или нећеш. И мучио те је, и глађу те морио...«

Према извештају из Јеванђеља Исус је после 40 дана био гладан (Матеј 4,2). Тада се појавио неко са »корисним«саветима, неко ко подсећа на Јовове тешитеље. Ово није први пут да је сотона приказан како прискаче у »помоћ«некоме ко је у невољи. У 3. поглављу Књиге пророка Захарије забележен је извештај о првосвештенику у време обнове Јерусалима после Вавилонског ропства. Док је стајао пред Богом у виђењу, неко се појавио са његове десне стране. Онај ко је стајао са десне стране увек је био пријатељ од великог поверења, који штити и чува од сваког могућег непријатеља. Међутим, особа од поверења која је у 3. поглављу Књиге пророка Захарије стајала с десне стране није била нико други до »опадач«, који се претварао да је пријатељ од поверења.

Исто искуство Исус је доживео у пустињи. Особа која Му је пришла да Му »помогне«открила се ко је када је рекла: »Ако си Син Божиј, реци да камење ово хљебови постану.«(Матеј 4,3) Божји анђеоло не би сумњао у Исусову божанску природу.

Запазите да је Исусов одговор (Матеј 4,4) поново навод повезан са изласком. »Али те је опет хранио маном, за коју ти нијеси знао ни оци твоји, да би ти показао да човјек не живи о самом хљебу него о свему што излази из уста Господњих.«(5. Мојсијева 8,3)

Колико год да је важно да не попустимо у искушењу, колико је још важније да будемо сигурни да, чак ни несвесно, не водимо друге у искушења?

ЈОШ ЈЕДНО ИСКУШЕЊЕ

Прво искушење има сличности са Изласком, али његови корени потичу још из времена пада. Стављајући своју верност Богу на прво место, уместо да попусти жељи за храном, Исус је повратио оно што је Адам изгубио поред дрвета знања. Међутим, да би потпуно премостио јаз настао у Адамово време у коме је људски род доживео пад, Исус је био изложен још неким искушењима.

Према Јеванђељу по Матеју, у другом искушењу сотона је одвео Исуса у највиши део Храма, највероватније на југоисточној страни, одакле се простирао поглед на стрми кланац. Поново је Исусу била упућена подруглава изјава: »Ако си Син Божиј«, што је показало да кушач није био Исусов пријатељ.

Шта сотона овде жели да постигне? Да ли би Исус ишта доказао да је скочио? (Матеј 4,5-7)

Исуса није занимала јефтина извештаченост. Његово поверење у Бога било је искрено, није потицало из жеље да остави утисак на друге. Исусово потпуно поверење у Оца одражавало се у томе што је напустио Небо и постао људско биће, што је поднео лажна сведочења, јавно понижење и неправедну смрт (види: Филибљанима 2,5-8). Ово је била Његова судбина, и Он је био у потпуности спреман за њу. Његова мисија била је да поврати свет који су Адам и његови потомци изгубили. Сва заветна обећања испунила су се у Исусу, а свет је добио прилику да прими спасење.

Исус поново одговара речима: »Писано је«, поново наводећи текст из 5. Мојсијеве, и поново повезујући своје искуство са Изласком: »Немојте кушати Господа Бога својега као што Га кушасте у Маси.« (5. Мојсијева 6,16). Маса је била место на коме су се Израилци горко жалили јер нису имали воде. Мојсије је тада ударио о стену и обезбедио им воду. Размишљајући о овом искуству, Мојсије је изјавио да народ »кушаше Господа говорећи: Је ли Господ међу нама или није?«(2. Мојсијева 17,7) Исус, наравно, у својој мудрости није дозволио да буде преварен, иако Му је сотона овог пута узвратио истим изразом: »Писано је.« (Матеј 4,4,6)

Није увек лако запазити границу између поверења у Бога када су чуда у питању и дрскости у вези са оним што очекујемо од Господа када се молимо. Како сте научили да разликујете једно од другог? Образложите свој одговор у суботношколском разреду.

СЛУЖЕЊЕ СОТОНИ

У Јеванђељу по Матеју прво искушење било је усредсређено на жељу за храном, друго на изазивање Бога, а треће је било непосредан изазов упућен лично Христу, Његовој власти и коначној мисији на Земљи.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 4,8-10; 5. Мојсијеве 34,1-4; Откривења 21,10. Шта представља врло висока гора на коју је сотона одвео Исуса?

Судећи по томе како Библија користи тему одласка на врх врло високе горе, одакле се могу видети царства овога света, можемо видети да Исусов пут није имао туристички карактер. Једно пророчко виђење повезано је са овом сликом. Са врха планине, Мојсије види Обећану земљу, а Јован будући Нови Јерусалим. Слично томе, Исус види више него само земље старог римског света. Запазите да сотона све приказује у најбољем светлу. Он показује богатства и раскош, не злочине, патњу и неправду.

Сотона тада каже: »Све ово даћу Теби ако паднеш и поклониш ми се.«(Матеј 4,9) На исти начин на који је сотона преварио Адама и Еву покрећући у њима жељу да постану као Бог (а већ су били створени по Његовом облику), сотона се претвара да је Бог, да су сви народи у свету искључиво његово власништво и да, ако му се укаже поштовање, он све то лако може дати Исусу (види: Лука 4,6; упоредите: Псалам 2,7.8)

Ово искушење тицало се оданости. Које људски род треба да укаже своју верност и оданост? У Едемском врту, када су Адам и Ева попустили змији, они су заиста сотони исказали своју оданост, и та слабост брзо се проширила у свим будућим нараштајима. Без непосредног божанског деловања, велика борба била би завршена у сотонину корист. Људски род, можда чак и живот на Земљи, не би могао да се настави. Улози су били заиста велики.

Запазите да Исус, попут Јосифа у односу према Петефријевој жени, није дозволио да зло буде у Његовој близини. Исус је наредио сотони да оде. Јосиф није могао то да учини, па се повукао од могућег зла (1. Мојсијева 39,11.12). Ово је, такође, јасна поука и за нас.

У сва три искушења Исус је у својој одбрани употребио Писмо. Шта то у практичном смислу значи за нас? Односно, како можемо, када се суочимо са искушењем, да искористимо Писмо да бисмо извојевали сличну победу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Иако се писци вековима баве темом велике борбе, иако је чак и данас неки помно проучавају – нико у својој доктрини није изградио темељитије гледиште о великој борби од Хришћанске адвентистичке цркве. Дословни, физички, морални и духовни сукоб између Христа и сотоне кључно је обележје адвентистичке мисли. Није ни чудо. Цела Библија је прожета, како је то један еванђеоски писац назвао, »темом космичке борбе«, и понекад – као у поуци за ову седмицу о искушењу у пустињи, тема се појављује веома јасно и отворено. Идеја борбе између добра и зла може се видети чак и изван верског оквира. Песник Т. С. Елиот је написао: »Свет се окреће и свет се мења, али једно се не мења. За све године свога живота, једно се није променило... Непрестана борба добра и зла.« (*The Complete Poems and Plays, 1909-1950*, стр. 98) Немачки филозоф Фридрих Ниче је записао: »Да закључимо. Две супротне вредности, 'добро и зло', хиљадама година укључене су у страшну борбу на Земљи.« (*On the Genealogy of Morals and Ecce Homo*, стр. 52) Свето писмо, заједно са Духом пророчтва, у највећој мери открива праву природу ове борбе и вечне теме које су у њу укључене.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о одговорима које сте дали на последње питање из одељка од среде о линији, граници између поверења у Божја чудесна обећања и тога да будемо охоли. Како препознајемо разлику?
2. Искушења се појављују у различитим облицима, величинама, бојама и формама, и пажљиво су осмишљена тако да могу да нас досегну на месту на коме се налазимо. Наравно, оно што једној особи представља искушење, другој не представља. Поред очигледних грехова, на које истанчане начине можемо бити кушани?
3. Читајте о Исусовим искушењима у пустињи и понижењу коме је био изложен. Док то чините, размишљајте о чињеници да је овај исти Исус заиста био »С нама Бог«. Кроз Њега је све било створено (Јован 1,3). Како можемо схватити невероватну мисао да је Бог – Бог! – поднео страшну борбу због нас? Имајући ову истину на уму, шта може бити важније?

ИСУСОВА УЧЕЊА И ВЕЛИКА БОРБА

Текстови за читање у току седмице: Матеј 11,29; Римљанима 4,1-6; Матеј 13,3-8; 18-23; Матеј 7,21-27; Јаков 2,17; Матеј 7,1-5.

Текст за памћење: »Ходите к Мени сви који сте уморни и натоварени, и Ја ћу вас одморити.«(Матеј 11,28)

Када размишљамо о теми велике борбе, склони смо да размишљамо о њој у широком, свеобухватном оквиру. Можемо је назвати широким описом, извештајем који обухвата и објашњава велики део стварности, на супрот локалној причи или извештају који објашњава много ограниченију тему по обиму. На пример, чувено јахање Пола Ривера је локална прича за разлику од много шире и веће као што је Америчка револуција.

Па ипак, колико год да је тема велике борбе широка и свеобухватна, и колико год да је сукоб велики, она се свакодневно одиграва овде на Земљи, у нашем животу, у нашем односу према Богу, према искушењу и другим људима. Као што значајни политички и економски догађаји утичу на свакодневни живот људи, понекад у великој мери, тако се свако од нас на исти начин суочава са великом борбом.

У поуци за ову седмицу проучаваћемо одређена Исусова учења о свакодневним и практичним питањима са којима се сусрећемо, док се боримо да усред велике борбе упознамо и чинимо Божју вољу.

РАЗЛИЧИТИ ОБЛИЦИ ОДМОРА

**»Узмите јарам Мој на себе, и научите се од Мене; јер сам Ја кратак и смјеран у срцу, и наћи ћете покој душама својијем.«(Матеј 11,29)
Како узимање Његовог »јарма«доноси мир нашој души?**

Овај позив указује на личну димензију усред много шире Исусове мисије да ослободи људе од непријатеља. Његове речи заправо су прилагођене речи из Књиге пророка Јеремије, који обећава народу да ће наћи мир својој души ако се врати вери својих отаца и остави незнабоштво околних народа (Јеремија 6,16).

Тема одмора веома је честа у Светом писму. Прва се односи на Бога лично. Он се одморио када је завршио дело стварања (1. Мојсијева 2,2). Својим одмором увео је суботни одмор који се слави сваке седмице. Одмору је, такође, придаван значај у току године у време годишњих празника (на пример: 3. Мојсијева 16,31), сваке седме године која се остављала земљи »да почине«(2. Мојсијева 23,11), и сваке 50 године, када су робови ослобађани и дугови опраштани (3. Мојсијева 25,10).

Одмор је био цењен када је Бог био са својим народом (2. Мојсијева 33,14), када није било »ниједнога непријатеља ни зле сметње«(1. О царевима 5,4; види: 5. Мојсијева 25,19). У одмору се могло уживати у земљи коју је Бог дао свом народу (Исус Навин 1,13), нарочито у време када се народ вратио из ропства и изгнанства (Јеремија 30,10). Одмор је, такође, нуђен странцима приликом гостољубивог опхођења (1. Мојсијева 18,4), и у њему се могло уживати у стабилном породичном животу (Рута 1,9; Приче 29,17).

Међутим, Божји народ у заробљеништву није имао одмора (2. Мојсијева 5,4,5; Плач Јеремијин 1,3). Одмор заобилази зле, који, попут узбурканог мора, не могу да се умире (Исаија 57,20). Једини одмор који овакви људи могу очекивати је смрт и гроб (Јов 3,11.13.16.17.18). У тексту у Откривењу 14,11. дато је снажно упозорење о одмору за оне који се у последњим данима налазе на погрешној страни велике борбе.

Одмор који Исус нуди представља великодушан дар. Он обухвата дар Суботе, омогућавајући нам да проведемо време са својим Створитељем. Христос нам нуди одмор, јер препознаје наше пало стање и обнавља нас на сваки могући начин. И када паднемо, сигурни смо да у Спаситељу можемо наћи место одмора.

На које начине, поред Суботе, можемо уживати у одмору који нам Бог нуди? Како у Исусу проналазимо мир својој души? Види: Римљанима 4,1-6.

СЕТВА И ЖЕТВА

Тема велике борбе постоји у Исусовој причи о сејачу. Четири различита одговора на еванђеоску поруку указују да у свету не постоје само »добри«и »рђави«људи. Живот је сложенији од тога, и зато морамо да будемо пажљиви у приступању онима који не одговоре на Јеванђеље онако како мислимо да би требало.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Матеју 13,3-8. и 13,18-23. Како је стварност велике борбе јасно откривена у овом извештају?

Борба за душе је стварна, и непријатељ користи сва могућа средства да одврати људе од спасења. На пример, у оквиру извештаја о семену које је пало поред пута, Елен Вајт је записала: »Сотона и његови анђели посећују скупове на којима се проповеда Јеванђеље. Док се небески анђели труде да Божјом речју утичу на срца, непријатељ будно пази да поништи њен утицај. Озбиљношћу која се може изједначити једино с његовом злобом, покушава да онемогући деловање Божјег Духа. Док Христос привлачи душу својом љубављу, сотона покушава да пажњу оних који су покренути да траже Спаситеља одврати од Њега.«(Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 44. оригинал)

Неко би могао да постави следећа питања: »Зашто сејач није био пажљивији, да не троши семе бацајући га поред пута? Зашто није био вреднији приликом ископавања камења? Зашто није ишчупао више корова?«

Када човек сеје семе Јеванђеља, његови напори су ограничени. Ми морамо свуда сејати. Не можемо судити која је добра, а која рђава земља. Појава корова једноставно указује да не можемо спречити да се зло шири на местима на којима то најмање очекујемо. Господ жетве који ради у позадини јамчи да ће сви који могу бити спасени, заиста бити спасени. Ми радимо свој посао и морамо имати поверења да и Он ради свој.

На који начин ова прича указује на свакодневни живот? Зашто понекад тек крштени верници напуштају Цркву? Или, што неки не показују нимало занимања? Зашто се неки чврсто утврђују у својој вери?

ГРАДИТИ НА СЕНИ

У причи о човеку који гради кућу на сени постављено је веома лично питање о томе где се налазимо у великој борби која се одвија око нас.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 7,21-27. Шта је застрашујуће у овој причи?

Шта вам долази на ум када размишљате о овој причи? Где се налази стена, а где песак? Према мишљењу неких људи, песак налазимо само на плажи, али ова прича вероватно не говори о неком морском одмаралишту. Највероватније да је у питању место међу благим брдима на којима је смештена већина села, негде уз ивицу долине.

Исус описује две куће: једну изграђену на самој површини, и другу чији су темељи постављени на камену (Лука 6,48). Разлику између ове две завршене куће не можемо да увидимо, док кише у брдима не почну да падају и брзаци не затутње долином. За једног градитеља куће овакве временске прилике не представљају никакав проблем, јер кућа стоји на чврстом темељу; али за другог представљају. Без сигурног темеља, кућа саграђена на несигурној површини постаје лак плен воденим вртлозима.

Исус је испричао ову причу, јер је знао колико обмањујемо себе. Озбиљна битка је у току, и ако не примимо помоћ, немамо могућности да преживимо. Исус је победио зло и зато се назива Стеном.

У овој личној борби против зла можемо победити, али само ако свој живот чврсто градимо на Христу, а на Њему можемо да градимо само послушношћу. »Сваки, дакле, који слуша ове Моје ријечи и извршује их, казаћу да је као мудар човек који сазида кућу своју на камену.«(Матеј 7,24) Једноставно је. Ма колико да је вера кључни чинилац, вера без дела, Библија каже, »мртва«је (види: Јаков 2,17.20.26), а у овој причи заиста видимо да је тако.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 7,22.23. Истеривање демона у Исусово име, пророковање у Његово име откривају један облик »вере«у овим људима. Па ипак, каква је била њихова судбина? Запитајте се на каквом темељу је изграђена ваша кућа, и на основу чега знате одговор?

»НЕ СУДИТЕ...«

Исус је одржао Проповед на гори на почетку своје службе. Она је била нова и другачија. Поручио је обичним људима да су драгоцени и благословени у Божјим очима (Матеј 5,3-12), да су со (Матеј 5,13), и светлост (Матеј 5,14-16), које су биле високо цењене. Говорио је о важности Божјег закона (Матеј 5,17-19) и упозорио на покушаје да оставимо утисак на друге својим добрим понашањем (Матеј 5,20). Исус је даље показао да је моралност утврђена оним што особа мисли, не само оним што чини (Матеј 5,21-28), мада се мора водити рачуна и о делима (Матеј 5,29.30). Када прочитамо целу проповед, запажамо да је обухватио читаву скалу људског постојања и односа (види: Матеј 5-7,27).

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 7,1-5. Како је стварност велике борбе откривена у овим текстовима? Односно, како је међусобни однос између добра и зла овде приказан?

»Не судите да вам се не суди.' Немојте сматрати себе бољим од осталих људи, и немојте постављати себе за њиховог судију. Пошто не можете да разаберете побуде, нисте у стању да судите другоме. Критикујући га, навлачите осуду на себе; јер показујете да сте саучесник сотоне, опадача браће. Господ каже: 'Сами себе окушајте јесте ли у вери; сами себе огледајте.' То је наш посао.«(Елен Вајт, Чезња векова, 314. оригинал)

Када је Исус рекао својим слушаоцима да не суде, истакао је две важне појединости. Прва је да је разлог што судимо другима то што чинимо исти грех који осуђујемо (Матеј 7,1.2). Ми скрећемо пажњу са себе и старамо се да сви у нашем окружењу гледају у особу коју осуђујемо, а не у нас.

Друга појединост о којој Исус говори јесте да је проблем који запажамо у брату или сестри често само део нашег личног проблема – проблема кога можда нисмо ни свесни. Нама је лако да уочимо трун у оку других људи, али не видимо велико брвно у свом оку.

Каква разлика постоји између чињенице да судимо особи и да судимо њеним правим или погрешним поступцима, и зашто је важно да направимо ту разлику?

»ЈА САМ С ВАМА У СВЕ ДАНЕ...«

Матеј завршава своје Јеванђеље једним од најуверљивијих речи које је Исус изговорио: »Ја сам с вама у све дане до свршетка века.«(Матеј 28,20) Шта ове речи у практичном смислу значе за нас, у нашем животу, нашим борбама, неуспесима, разочарењима, чак и када нам се чини да нас је Бог изневерио?

Занимљиво је да Матеј започиње своје Јеванђеље сличним речима. Након што је навео све претече и забележио извештај о анђелу који је прво посетио Марију, па Јосифа, Матеј објашњава да ће се дете које ће се родити звати Емануило, С нама Бог (Матеј 1,23).

Бог је у Светом писму често давао обећање: »Ја сам с вама.« Обећао је да ће бити са Исаком (1. Мојсијева 26,24), Јаковом (1. Мојсијева 28,15), Јеремијом (Јеремија 1,8.19), и децом Израиљевом (Исаија 41,10; 43,5). Многа од ових обећања дао је у време невоља и претњи, када су Божје речи најзначајније.

У напоредном стиху употребљене су сличне речи: »Нећу те оставити, нити ћу од тебе отступити.«(Јеврејима 13,5). Само неколико стихова касније писац додаје: »Исус Христос јуче је и данас Онај исти и вавијек.«(Јеврејима 13,8). Ово обећање је, такође, поновљено много пута. Оно заправо потиче из времена када је Мојсије предао вођство Исусу Навину (5. Мојсијева 31,6.8). Бог је поновио ове речи Исусу Навину после Мојсијеве смрти: »Нећу отступити од тебе нити ћу те оставити.«(Исус Навин 1,5) Када је Давид предао престо Соломуну, исто је тако рекао Соломуну да Бог неће отступити од њега и оставити га (1. Дневника 28,20).

Исус, који се никад не мења, који је увек са нама, пружио је снажна уверења нашим прецима о вери. Суочавали су се са невољама и искушењима, или са највећим изазовима у свом животу, па ипак, били су сигурни да је Бог стално са њима.

Христовој цркви последњег времена ова обећања су значајна. Исусово обећање да ће бити са нама до самог краја дато је у оквиру налога упућеном ученицима да пођу у свет, крштавају и уче нове ученике. На то треба да будемо усредсређени – на радост спасавања људи да не бисмо завршили на губитничкој страни у великој борби.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Писац Леон Визелтир писао је о, како он каже, »једној од најтужнијих прича на свету«. Причао је о животу једног човека из Енглеске, чији су иницијали имена С.Б., који је био слеп од рођења. Међутим, лепа вест је била да је у 52. години живота имао операцију која му је повратила вид. Први пут у свом животу могао је да види. Сигурно је било невероватно узбудљиво да коначно види свет који се развијао око њега читавог његовог живота, али који он у дословном смислу није могао да види. Визелтир је навео текст из књиге у којој је први пут читао о животу овог човека. »С. Б., рекао је писац, »открио је да је свет суморан, узнемиравали су га недостаци и боје које бледе... Све више је запажао несавршености на предметима, и помно испитивао и најмање неправилности и недостатке приликом бојења или радова на дрвету, што га је узнемиравало, јер је очигледно очекивао савршенији свет. Волео је јарке боје, па га је обузимала депресија када би светлост почела да бледи. Његова депресија постала је изражена и општа. Постепено је престао да води активан живот и три године касније умро.«(www.newrepublic.com/article/113312) Иако је с једне стране тешко да ово схватимо, са друге стране није. Наш свет није савршено место. Велика борба бесни око 6 хиљада година. Рат који траје толико дуго оставља за собом велика разарања. Упркос свим нашим напорима да свет учинимо бољим местом, чини се да не идемо у добром правцу. У ствари, све постаје још горе. Зато нам је потребно обећање о откупљењу, које је омогућено Христовом победом у великој борби, победом извојеваном на крсту и бесплатно понуђеном свима нама.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Какве поуке можете извући за себе из животне приче С.Б.?
2. Као што смо видели у поуци од уторка, они који су рекли: »Госпoде, Госпoде, зар нисмо«учинили ово или оно у Твоје име, веровали су у Исуса. Запазите шта су нагласили у свом одговору? На кога су се усредсредили? На шта су се усредсредили? Шта одговор открива о томе како су сами себе обмањивали?
3. Ако ваш пријатељ или члан породице очигледно чини нешто погрешно, како излазите на крај са овим проблемом не заузимајући став осуде?

САРАДНИЦИ У СЛУЖБИ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 5,6-8.11; Марко 3,14; Матеј 8,23-27; Марко 4,35-41; 9,33-37; Матеј 20,20-28.

Текст за памћење: »И они говораху један другоме: Не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и кад нам казиваше Писмо?« (Лука 24,32)

Од самог почетка своје службе, Исус није деловао сам. Одлучио је да и људи учествују у проповедању, поучавању и служби. Иако се четири Јеванђеља првенствено баве Његовим животом, смрћу и васкрсењем, она обухватају и живот Његових најближих ученика.

Велика борба није буктала само око Исуса, већ и око ученика, све до страшног краја када је Исус изговорио: »Сврши се.« Сотона није никако могао да наведе Исуса да погреша и падне. Христови следбеници, међутим, били су много лакши плен. Недостаци њиховог карактера омогућили су непријатељу да делује на њих, што је он спремно искористио.

Понос, сумња, тврдоглавост, охолост, ускогрудост – какви год недостаци да су у питању, отворили су пут сотони. Проблем је једним делом био у томе што они, имајући своја лична гледишта о будућим догађајима, нису слушали шта им је Исус говорио да ће се догодити.

Многе тешке поуке требало је да науче. Тако, без сумње, треба и ми да учимо.

Када узмемо у обзир невероватна питања око којих се води велика борба, задивљујуће је што се Исус у својој служби ослањао на помоћ људских бића, нарочито зато што они које је изабрао нису били без мане. Наравно, ако узмемо у обзир стање пале људске природе, ниједна особа коју би Он изабрао у сваком случају не би била без моралних недостатака.

Ходајући дуж северне обале Галилејског језера, праћен мноштвом људи, Исус је запазио два рибарска чамца на којима су рибари спремали мреже после неуспешне ноћи. Ови рибари већ су познавали Исуса. Поучавао је у њиховој синагоги, и сви су се чудили Његовим речима (Лука 4,31.32). Истерао је и нечистог духа из човека у синагоги, и сви су били задивљени (Лука 4,33-36). Посматрали су Исуса када је у Петровој кући излечио његову ташту (Лука 4,38.39), и када је касније те ноћи излечио многе друге људе (Лука 4,40.41).

Није чудо што је мноштво људи следило Исуса дуж обале. Исус је закорачио у Петров чамац, мало се отиснуо од обале да би га сви присутни могли видети, а затим се обратио народу (Лука 5,3). Када је завршио поучавање, рекао је Петру да баци у воду своје тек опране мреже. Петар је сигурно помислио да тиме неће ништа постићи, али из поштовања према Исусу, учинио је како му је Исус рекао.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 5,6-8. Шта из Петрове реакције можемо сазнати о њему што нам може помоћи да схватимо зашто га је Исус изабрао упркос његовим очигледним недостацима?

Петрова реакција је изузетна. Слична је Јаковљевом рвању са анђелом – иста спознаја божанског присуства и снажно осећање недостојности (1. Мојсијева 32,24-30). Једно је јасно. Петар је постао свестан своје грешности зато што је знао да је Господ присутан. Његово отворено признање грешности стоји у оштрој супротности, на пример, са реакцијом неких верских вођа, које су Исуса сматрале грешником (види: Јован 9,24), уместо да признају своју грешност.

У тексту у Јеванђељу по Луки записано је да »оставише све и отидоше за Њим«, што је значило да, у тренутку када су њихове мреже почеле да пуцају од тежине, све су напустили да би следили Исуса. Какву поруку за себе видимо у овоме?

Када је Исус, на обали Галиљеског језера, позвао прве ученике они су већ били сведоци Његове силе над злом. Видели су како се суочава са демонима (Лука 4,33-36), како лечи болесне (Лука 4,38-41), влада над природом (Лука 5,4-6), открива грехе и уверава Петра да нема чега да се плаши (Лука 5,10).

Нешто касније, након што се молио целу ноћ (Лука 6,12), Исус је окупио своје следбенике (ученике), и из те веће групе изабрао Дванаесторицу и назвао их апостолима (Лука 6,13; грчка реч *апостолос* значи »послати«, »разаслати«). Пре него што их је Исус послао, провео је неко време са њима дајући им упутства (Лука 9,1-5), која су била слична онима које је касније дао већој групи коју је чинило 70 људи (Лука 10,1-16).

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 3,14. Шта је Исус желео да учине, пре него што их пошаље да сами проповедају? Какву важну поруку проналазимо у овом тексту за све нас?

У којој мери су данашњи ученици спремнији да пођу да раде за Исуса уместо да проводе време са Њим? Када пођемо да испунимо еванђеоски налог журећи да радимо према сопственом плану за рад, заобилазимо Спаситеља света и покушавамо да Га заменимо својим личним напорима. Лако је добити »месијански комплекс«, и мислити да је на нама да спасемо свет, заборављајући да је Исус једини Спаситељ.

Не би било тешко да кажемо да је велики део хришћанске историје био укаљан од оних који носе Исусово име, а нису проводили време с Њим, нису Га познавали, и нису дозволили да их промени. Последње што је нашем свету и Цркви потребно јесу они који раде у Христово име, а нису били »с Њим«. У једном од својих највећих лукавих планова у великој борби, сотона користи оне који се позивају на Христово име да преко њих то име осрамоти. Исус је зато, пре него што их је отпослао, желео да ученици буду с Њим да би учили од Њега.

Шта за нас данас значи бити »с Њим« без Његовог физичког, телесног присуства? На које практичне, стварне начине данас можемо водити време с Њим?

ИСУСОВА ВЛАСТ НАД ПРИРОДОМ

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Матеју 8,23-27; Марку 4,35-41. и Луки 8,22-25. Како је велика борба откривена у овим стиховима?

Иако у потпуности не схватамо у којој мери сотона утиче на свет природе, Писмо открива да је његов утицај присутан, као што видимо у извештају о Јову (види: О Јову 1,18.19). Елен Вајт, такође, каже: »Сотона чак и сада тежи да несрећама на мору и копну запечати судбину што је могуће већег броја људи«(*In Heavenly Places*, стр. 348), што указује на његову силу у овој области. Сигурно је да међу наизглед непрекидним природним катастрофама које погађају свет уочавамо велику борбу која се одвија на Земљи.

Исус је у овом одређеном извештају, после дугог данаведеног у поучавању, када се приближило вече, предложио да пође са ученицима на мање настањену супротну обалу. У току њиховог путовања изненада их је захватио снажан ветар, док су таласи свом силином ударили о чамац (Марко 4,37). Исус је видно исцрпљен спавао у задњем делу брода, очигледно несвестан шта се догађа. Ученици су били толико заокупљени борбом са олујом, да су тек после одређеног времена схватили да Исус спава.

Исус није ништа рекао, када је први пут чуо да Га позивају. Није одржао никакву проповед да објасни у каквим су се невољама нашли, нити је указао шта ученици треба да ураде да би из ових околности изашли као победници. Само је устао, подигао руке и рекао ветру и таласима да се умире и утихну, као да су у питању била само бучна деца.

Ученици су били испуњени поштовањем. »И уплашише се врло, и говораху један другоме: Ко је Овај, дакле, да Га и вјетар и море слушају?«(Марко 4,41)

Иако су поуке из овог текста бројне, у овом извештају можемо видети колико је велика Исусова сила, а самим тим наша потреба да Му верујемо, без обзира на све.

Иако смо сведоци Господње власти, чак и над природом, место на коме Бог неће применити такву силу јесте наша воља. Шта то говори о томе колико треба да будемо пажљиви у поступању према светом дару слободне воље и како постојање велике борбе треба да нас учини још пажљивијим у томе како користимо овај дар?

КО ЈЕ НАЈВЕЋИ?

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 9,33-37. Какве поуке је Исус овде дао ученицима и каква порука је упућена свима који тврде да следе Исуса? Види: Матеј 18,3-5.

Ова расправа међу ученицима била је, без сумње, повезана са њиховим сагледавањем будућности. Сматрали су да ће Исус ослободити Израил од Римљана, обновити Давидово царство, и владати у њему као нови цар у свој слави коју је народ доживео у време цара Соломуна. Када се то буде догодило, они су претпостављали да ће, као Христови најужи сарадници, добити истакнуте и важне положаје у новом, успостављеном царству. Међутим, чак ни то није било довољно: желели су да знају ко ће међу њима бити »највећи« у царству? Зар ово понашање не подсећа на Луциферове тежње? (Види: Исаија 14,14)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 20,20-28. Како је Исус одговорио на последње питање? Шта је био Његов главни циљ?

Можда највеће разочарење у овом жалосном догађају представља оквир у коме се одиграва. Били су на путу у Јерусалим у коме је Исус требало да буде разапет. Управо им је објаснио да ће Га издати, да ће бити осуђен на смрт, исмејан, ишибан и разапет, и да ће устати трећи дан (Матеј 20,18.19). Чим је завршио свој говор, питање о томе ко је највећи поново је закупило њихову пажњу. Они чак нису ни чули о чему је Исус говорио. Било је очигледно да нису слушали. Заинтересовани за своје себично самољубље, занемарили су узвишена питања, усредсређујући се на лажне идеје о овоземаљском царству, које никада неће бити успостављено и пропуштајући Исусове речи о вечном царству које им је нудио преко своје смрти која се ближила.

Лако је замерити ученицима и рећи да су били непромишљени и ускогруди. Погледајте себе и запитајте се: »Какву непромишљеност и ускогрудост треба да очистим из своје душе?«

БОЖАНСКИ СУСРЕТ СА РЕЧЈУ

Освануо је трећи дан после Исусове смрти. Његови следбеници и даље су били неми и запрепашћени. Мислили су да ће Исус поразити Римљане, али је изгледало да су Римљани поразили Њега.

Многи ученици окупили су се са апостолима после распећа. Група жена из њихове заједнице посетила је гроб у недељу, у рано јутро. Лука именује три од њих, али било је и других које су са Исусом дошле из Галилеје (Лука 23,55; 24,1.10). Вратиле су се, јер су затекле празну гробницу и испричале »Једанаесторици и свима осталима«о два човека у сјајним хаљинама која су среле (Лука 24,4.9).

Лука бележи да су тог недељног поподнева два Исусова следбеника пошла на пут дуг два до три сата хода, од Јерусалима до њиховог дома у Емаусу (Лука 24,13). Они су толико били заокупљени разговором о протеклим догађајима да нису запазили Странаца који је ишао поред њих. Можда Га не би ни приметили да се није прикључио њиховом разговору, питајући их зашто су толико тужни (Лука 24,17).

Ово питање заиста је погодило једног од путника по имену Клеопа. Питао се како је могуће да овај Странац не зна шта се догодило? »Шта«, упитао је Странац (Лука 24,19).

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 24,19-35. На основу којих њихових речи можемо закључити да нису схватили одређене појединости, и како им је Исус објаснио истину?

Запазите да је Исус усмерио њихову пажњу на Свето писмо. Као што је прибегао Светом писму у борби са сотоном у пустињи, и овде се ослонио на њега да би одагнао таму у којој су ова два ученика била. Тек када их је утемељио у библијским учењима о Себи и својој мисији, Исус им је дао снажна искуства да би подржао ова библијска учења: прво, открио им се, показујући да је заиста устао из мртвих; друго, »Њега нестале«. (31. стих) Након што им је савршено јасно откривено библијско учење о Исусовој помирителској смрти, после кога су уследила снажна искуства, ова два човека имала су много разлога за своју веру.

И овде, као и у Јеванђељима, Исус поставља Библију у средиште. Како се, онда, можемо сачувати од различитих гледишта која доводе у питање ауторитет Светог писма?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Када је био на Земљи у људском телу, Исус је изгонио демоне (Лука 6,18), пружао наду онима који су је изгубили (Лука 6,20-23), показивао људима како да у свом животу испоље Божју агапе љубав (Лука 6,27-49), излечио је капетановог слугу (Лука 7,2-10), васкрсао је удовичиног сина (Лука 7,12-16), утишао је олују (Лука 8,22-25), ослободио је опседнутог човека у околини гадаринској (Лука 8,26-39), излечио је жену која је 12 година боловала од течења крви (Лука 8,43-48), васкрсао је Јаирову кћер (Лука 8,41.42.49-56), чак је и Лазара васкрсао из мртвих четири дана после смрти (Јован 11,39-44). Поред свега овога што је учинио, и више од тога, људи се и даље боре да поверују у Њега. »Чак су и Христови ученици споро учили и схватали одређене истине. Без обзира на њихову љубав према Њему и поштовање Његовог карактера, њихова вера да је Он Божји Син се колебала. Њихово често указивање на отачка предања и стално неразумевање Његових поука, показује колико им је било тешко да се ослободе празноверја.«(Елен Вајт, *Manuscript Releases*, 18. свеска, стр. 116) Вера је дар од Бога, али то је дар који људи могу да одбију. Разлог томе је, као што смо упозорени, да је сотона стваран, да је велика борба стварна, и да непријатељ напорно ради да у нама побуди сумњу и неверовање. Спасење примамо вером у оно што је Христос учинио за нас; сотона то зна и стога ће учинити све што може да нас одврати од вере. На срећу – овога увек морамо да се сетимо – Исус је немерљиво много моћнији од сотоне, и ако се држимо Исуса, сотона нас не може поразити.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта бисте одговорили некоме ко пита: »Ако Исус има толику силу над природом, зашто толико много људи, чак и хришћана, страда у природним катастрофама?«Како се постојање велике борбе уклапа у овај одговор?
2. Какви разлози иду у прилог вери у Исуса и шта Библија каже о Њему? Зашто је важно да ове разлоге увек имамо на уму? Такође, упркос многим добрим разлозима које имамо, зашто се тако много људи бори са вером? Шта подстиче нашу сумњу и који је најбољи начин да се изборимо са њом?
3. Као што смо ове седмице видели, Исус је изабрао грешне људе да раде са Њим? Какву наду вам то пружа у вези са тим како Исус може да вас употреби упркос вашим слабостима?

ВЕЛИКА БОРБА И РАНА ЦРКВА

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 1,6-8; 2,5-12; 1. Мојсијева 11,1-9; Дела 4,1-30; 7,54; 10,12-29.

Текст за памћење: »А кад видјеше слободу Петрову и Јованову, и знајући да су људи некњижевни и прости, дивљаху се, а знадијаху их да бијаху с Исусом.«(Дела 4,13)

Највећа сметња са којом се Исус суочио у односу са својим следбеницима била су њихова предубеђења. Ученици су обраћали мало пажње на оно што је Исус говорио, ако се то није подударало са њиховим идејама о томе ко је Он. Ученици су испитивали Исуса о ослобађању Израиља од Римљана све до тренутка Његовог вазнесења.

Тек након десет дана молитве и блиске заједнице у Божјем присуству, њихова предубеђења коначно су почела да уступају место истини, и ученици су били спремни да чују шта Бог жели да им каже. Ово је поплочало пут невероватним догађајима у време прве Педесетнице после Исусове смрти.

Наравно, Црква се и даље суочавала са многим изазовима, нарочито у односу са тамошњим верским вођама, који су били одлучни да зауставе рад Цркве као што су били спремни да спрече Исусов рад.

У поуди за ову седмицу велика борба биће приказана на различите начине. Видећемо како се отворено испољава, када људи од утицаја надахнути сотонином силом гуше истину, или у тананијој, али много важнијој области: људском срцу.

ПОЧЕТАК НОВОГ ПОЧЕТКА

Исус се после васкрсења 40 дана јављао ученицима да потврди да се васкрсење заиста догодило и да им помогне да боље схвате Божје царство (Дела 1,3; 1. Коринћанима 15,4-7). Међутим, приликом једног сусрета, управо пре него што се Исус вазнео на Небо, најважнија мисао у њиховом уму била је да ли је дошао тренутак да Исус коначно покори Римљане (Дела 1,6).

Њихова представа о будућим догађајима била је толико снажна да нису слушали шта им је Исус говорио. Чак и после три и по године блиске заједнице и поучавања (једнаког високом образовању) од стране најбољег Учитеља, кога је свет икада упознао, ученици су могли да одбаце многе погрешне идеје.

Прочитајте текст из Дела апостолских 1,6-8. Како је Исус одговорио када се суочио са неупућеношћу својих ученика?

Исус се усредсредео на право питање. Није губио време покушавајући да исправи свако њихово погрешно мишљење. Примање силе Светог Духа било је много важније од политичких расправа.

Када су ученици погледом испратили Исуса, који се подигао на облацима и нестао, приметили су два човека који су стајали поред њих. Они су им рекли да ће се Исус вратити. Као што је на Небу био прихваћен као Цар и Победник, тако ће поново доћи као Цар и Освајач о коме су сањали када су Га питали о обнављању израиљског царства. Међутим, тај дан ће превазићи њихове највеће снове – јер ће Он доћи као Цар свега створеног, не само дела земље на Блиском истоку.

Једанаест ученика вратило се у Јерусалим са Маслинске горе, док су им се у глави ројила сећања, а у срцу сијале истине које им је Исус открио (макар оне које су схватили). Међутим, било им је потребно нешто више. Исус им је рекао да чекају неколико дана док не приме крштење Светим Духом (Дела 1,4.5). Иако је непријатељ био поражен, још увек није завршио своју битку, и била им је потребна сила са висине да би учинили оно што им је Исус наложио.

Прочитајте текст из Дела апостолских 1,14. У чему је била најважнија разлика у начину на који су се ученици сада опходили једни према другима у поређењу са ранијим извештајима, као што је извештај из Јеванђеља по Матеју 20,20-24, и какву поруку налазимо за себе у овој промени става? Како можете да се одрекнете себе да бисте се припремили за изливање Светог Духа?

Исусови следбеници провели су десет дана у молитви, размишљали су о својим искуствима са Исусом у светлости Светог писма, понизили су се и прихватили једни друге, и на крају дозволили Светом Духу да утисне истину у њихово срце. Као што се Дух дизао над безданом на почетку стварања, тако се Божји Дух дизао над свим ученицима, којима су се показали подељени огњени језици (Дела 2,2,3). Био је то нов почетак, ново стварање.

Прочитајте текст из Дела апостолских 2,5-12. Какво значење има догађај приказан у овом тексту? Упоредите: 1. Мојсијева 11,1-9.

После одређеног времена по Потопу, становници Земље одлучили су да изграде кулу која ће досезати до Неба (1. Мојсијева 11,1-9). Да би их спречио у овом охолостом и безумном подухвату (као и у чињењу нових зала која су смишљали, 1. Мојсијева 11,5,6), Бог је помео њихов заједнички језик и расуо их »по свој Земљи«. (1. Мојсијева 11,7-9)

На дан Педесетнице Бог је учинио супротно. Пред њим је била група људи, која није желела да изгради Вавилонску кулу, већ која је била спремна да објави Радосну вест да ће зло једнога дана бити заувек уништено.

Људи »из свакога народа који је под небом« били су у Јерусалиму тога дана (Дела 2,5; упоредите са расејавањем приликом градње Вавилонске куле). Окупили су се зачуђени што свако од њих чује како ученици говоре њиховим језиком (Дела 2,6-11).

Петар користи ову прилику да им се обрати. Говори о изливању Светог Духа који припрема народ да се сретне са Богом (Дела 2,17-21). Он истиче праву Месијину мисију и укорава их што су Га разапели (Дела 2,23). »Ражали им се у срцу« (Дела 2,37), и 3000 људи крстило се и придружило ученицима (Дела 2,41).

Они који су под сотониним утицајем пристали на Исусову смрт, сада су се под утицајем Светог Духа обратили Исусу. Шта овај догађај говори о Божјој сили не само да опрости најгоре грехе, већ и да промени најтврдокорнија срца?

Прочитајте текст из Дела апостолских 4,1-30. Како се овде испољила велика борба? Зашто овај догађај представља само још један пример како се она одиграва у току историје? Како сотона овде делује, а како Господ?

»Свештеници и главари схватили су да се Христос уздиже изнад њих. Када су садукееји, који нису веровали у васкрсење, чули апостоле како говоре да је Христос устао из мртвих, обузео их је гнев, јер су схватили да ће сви, уколико апостоли добију дозволу да проповедају васкрслог Спаситеља и чине чуда у Његово име, одбацити доктрину да нема васкрсења и да ће садукеејска секта ускоро изумрети.«(Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 78. оригинал)

Оно што је ове вође посебно узнемирило било је излечење које је Господ учинио преко Петра (види: Дела 3,1-10). Међутим, ученици се нису поколебали пред овим вођама, што свештеници нису очекивали од »некњижевних и простих људи«. (Дела 4,13). Када су им заповедили да изађу из просторије, да би се међусобно договорили шта да чине, мислили су да ако заповеде овим људима да не проповедају у Исусово име, да ће се они понизно покорити њиховој заповести (Дела 4,18). Колико су само погрешили.

Уместо да послушају, ученици су се придружили осталима у слављењу Бога (Дела 4,24). Молили су се да им Бог да више храбрости и да испружи своју руку на исцељивање (Дела 4,29.30). Није требало дуго да чекају. Због све веће наклоности према ученицима, народ је изводио своје болесне на улицу како би макар Петрова сенка пала на њих (Дела 5,15). Мноштво је долазило из околних места и сви њихови болесни били су исцељени (Дела 5,16).

У свим овим извештајима можемо видети како се велика борба одвија: безобзирне вође желе да потисну истину; верни људи читају Библију и моле се за божанску силу, болесни оздрављају, душе се придобијају за Христа. Мада се све не завршава тако добро као у овим примерима, никада не смемо заборавити како ће се велика борба развијати и да ће коначна победа бити наша зато што је оно што је Исус постигао за људски род постало стварност.

КАМЕНОВАЊЕ СТЕФАНА

Ученици нису били једини који су се суочили са верским вођама у првим данима Ране цркве. Стефан, »пун вјере и силе«који »чињаше знаке и чудеса велика међу људима«(Дела 6,8), био је доведен пред њих. Његово сведочење било је толико уверљиво да су његови противници измислили лажне извештаје да би га оптужили и извели пред Сабор (Дела 6,9-14).

У тексту у Делима апостолским 7,2-53. Стефан је дао силан одговор онима који су га оптужили. Прочитајте текст из Дела 7,54. који каже »расрдише се врло у срцима својима«; односно, његове речи су их осведочиле. Када су мноштву у тексту у Делима апостолским 2,37. биле упућене сличне речи, они су, такође, били осведочени. По чему се разликује начин на који су реаговали? Шта то говори о важности предања срца Богу?

Апостоли су до тада успевали да избегну последице због неслагања са вођама, али Стефан је убијен од стране гневног мноштва. Стефанова смрт обележила је почетак сотониних снажних напора да уништи нов покрет. До тог тренутка Исусови следбеници били су изложени застрашивању и претњама, али Стефан је први доживео да буде убијен.

Међутим, да ли су могли да очекују нешто друго? Ако је сотона надахнуо одређене вође да убију Исуса, Његови следбеници сигурно нису могли очекивати ништа мање.

Наравно, Господ је у току велике борбе стално доносио победу у приликама које су по свим изгледима требало да се заврше поразом. Ни у овом случају није било другачије.

»Савле је после Стефанове смрти био изабран за члана Синедриона због улоге коју је том приликом одиграо. Привремено је представљао моћно оружје у сотониним рукама, којим је наставио своју побуну против Божјег Сина. Међутим, ускоро је овај неуморни прогонитељ требало да буде употребљен у изградњи Цркве коју је до тада рушио. Моћнији од сотоне изабрао је Савла да заузме место мученика Стефана, да проповеда Његово име и страда за Њега, да близу и далеко шири поруку о спасењу Његовом крвљу.«(Елен Вајт, *Апостолска црква, Христовим трагом*, стр. 102. оригинал)

Понекад смо сведоци да добро проишаје из нечег што је очигледно зло. То је дивно. Шта да чинимо, када видимо да никакво добро не проистиче из зла, осим још већег зла?

ПРОМЕНА СТАВОВА

Ученици се нису борили само са предубеђењима која су их спречавала да схвате Исусове поуке; гајили су, такође, и националне предрасуде. Један такав пример налазимо у извештају о жени Самарјанки од које је Исус затражио воду за пиће. Она је била изненађена »јер се Јевреји не мијешају са Самарјанима«. (Јован 4,9)

Националне предрасуде такође су постале очигледне у извештају о Корнилију, римском капетану, који је живео у Тесарији. Корнилије је био »побожан и богобојазан«(Дела 10,2), који је уживао поштовање тамошњег народа (22. стих). Анђео му је дао упутство да пошаље по Петра у Јопу (22. стих; види: стихови 3-8).

У међувремену, у Јопи, Петар је се попео на раван кров да се моли (9. стих). Заклоњен од сунца и хладног морског поветарца, опусто се и осетио глад, и док је чекао да домаћини припреме ручак, имао је необично виђење. Небеса су се отворила и велико платно привезано на четири краја се спустило. У платну су се налазила многа створења која је сматрао »нечистим«и за која му је речено да их убије и поједе (стихови: 11-14).

Како је Петар реаговао када му је било речено да поједе »нечисту«храну, и шта је ово виђење представљало? Дела 10,12-29.

Бог је у овом виђењу научио Петра важној лекцији. Неки људи данас сматрају да је то био тренутак у коме је Бог променио начин људске исхране и дозволио им да се хране чиме год желе. То није била поука коју је Петар примио из овог виђења. Прво се питао шта ово виђење значи, јер није било одмах очигледно (Дела 10,17). Када су Корнилијеве слуге дошле и објасниле разлог свог доласка, Петар је одлучио да пође са њима (Дела 10,22.23). Приликом сусрета са Корнилијем, могао је да му објасни значење виђења. Христос је Спаситељ целог света. Незнабошци су, такође, драгоцене душе за које је Христос умро (Дела 10,34-48).

Петар је усвојио поуке које ми још увек треба да учимо. У Христу су све границе срушене, разлике између Јевреја и незнабожаца, и између свих људи, више не постоје: »Него је у сваком народу онај који Га се боји и твори правду мио Њему.«(Дела 10,35)

Лепо је знати да смо сви једно у Христу; то је оно што Библија учи. Нажалост, не осећамо увек тако у своме срцу, чак и када смо у цркви, зар не? Прво, како можемо препознати предрасуде које гајимо и друго, како се Божјом силом можемо ослободити ових предрасуда?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Руски писац Фјодор Достојевски писао је о Исусовом повратку на Земљу, али не на начин како је проречено у Библији. У овој измишљеној причи, Исус се вратио у време Инквизиције, када су верске вође користиле своју моћ да чине зло. Велики инквизитор ухапсио је Исуса и бацио га у тамницу. Те ноћи посетио је Исуса у тамници и замерио Му што је људима дао слободу. »Уместо да овладаш слободом људском, Ти си им је још повећао! Или си заборавио да је спокојство, чак и смрт човеку милија него слободан избор у познању добра и зла? Нема ничег примамљивијег за човека од слободе његове савести, али нема ничег ни мучнијег.«Упркос својој дрскости и цинизму, свештеник је донекле имао право. Погледајте шта су људи учинили са својом слободом. Бол, зло, грех, патња, смрт – све је проистекло из слободе, или из злоупотребе слободе. Али Бог нас је створио као бића која имају способност да воле, а једини начин на који можемо показати љубав јесте да имамо слободу избора. Начин на који се велика борба одвија умногоме је под утицајем онога што су људи учинили и још увек чине са светим, али веома скупоценим даром (крст открива његову цену) слободе. Неки људи, као што смо видели ове седмице, када се суоче са Јеванђељем, покају се и предају своје срце Исусу; други, убију гласника. Слобода је драгоцен дар и треба пажљиво поступати са њим.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Нема сумње да Нови завет наглашава јединство које имамо у Христу. Ово је снажна идеја која је била посебна у своје време. Нажалост, чак и сада у 21. веку, једно од највећих зала, која још увек постоје, су етничке, расне и националне предрасуде. Само Бог зна пуну меру онога што је ово зло донело. Иако очекујемо да се све ово догађа у свету, шта је са Црквом, чак и нашом Црквом? Како се оно испољава? Зашто је овакав став у супротности са најосновнијим и најважнијим учењима Јеванђеља?

2. Сви смо у неком тренутку осведочени под утицајем Светог Духа. Како одговарате на то осведочење? Управо у срцу бесни велика борба. Како одлуке, које доносите у тренутку када вас Дух осведочава, откривају на чијој сте страни?

ПАВЛЕ И ПОБУНА

Текстови за проучавање у току седмице: Римљанима 5,12-21; 1. Коринћанима 3,12-17; 1. Коринћанима 12,14-26; Ефесцима 6,11-17; 1. Коринћанима 15,12-18.

Текст за памћење: »А кад се ово распадљиво обуче у нераспадљивост и ово се смртно обуче у бесмртност, онда ће се збити она ријеч што је написана: Побједа прождрије смрт.«(1. Коринћанима 15,54)

Павлови списи обилују темом о великој борби. Нема сумње да је Павле веровао не само у постојање сотоне, већ и у стварност његових обмана и смрти. Павле је на бројним местима упозоравао на сотонина »лукавства«(Ефесцима 6,11), на његове моћне преваре (2. Коринћанима 11,14), чак и на његову натприродну силу (2. Солуњанима 2,9).

Међутим, као што сви који су читали Павлове списе знају, апостол је увек наглашавао Христа и коначну победу коју је извојевао за нас. Колико год да је сотона вековима успевао да надвлада Божји заветни народ, ђаво је у потпуности доживео неуспех у борби против Исуса. Пошто су у Њему испуњена сва заветна обећања, спасење је омогућено свима који га траже у вери и послушности, било да је у питању Јеврејин или незнабожац. Христова верност, такође, осигурава коначну смрт сотоне (Јеврејима 2,14) на крају велике борбе.

Ове седмице обратићемо пажњу на неке слике и метафоре које је Павле користио у намери да објасни стварност борбе и како треба да живимо, радећи заједно за опште добро као Црква и заједница верника укључених у космичку борбу.

Иако је Павле најпознатији по јасном тумачењу Јеванђеља, његово објашњење велике борбе такође је кључно. У свом поучавању о Радосној висти он укратко износи главне тачке: оправдани смо вером кроз Исуса (Римљанима 5,1); имамо непосредан приступ Богу и »хвалимо се надањем«(2. стих); и невоље нас више не брину (стихови: 3-5). Он нам, такође, даје обећање да »Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас«(8. стих), и да смо сада спасени захваљујући Христовом животу и смрти. Такође, поштеђени смо Божјег коначног суда против греха (стихови: 9.10), и радујемо се што смо се помирили са Њим (11. стих).

Прочитајте текст из Римљанима посланице 5,12-21. Како је велика борба приказана у овим стиховима?

Након што је изнео шта је све Христос учинио за нас, Павле објашњава како је Исус то урадио. Да штета коју је Адам нанео крај дрвета у врту није поправљена, не би било наде за вечну будућност, и сотона би у великој борби изашао као победник. Адам је донео смрт свима, оним што је учинио (Римљанима 5,12). Чак и давање Десет заповести на гори Синај није могло да заустави смрт и проблем греха. Закон једино разјашњава шта је грех. Он није одговор греху. Проблем греха и смрти могао је једино бити решен Исусовом жртвом. Исус је платио дуг »драгоценим даром«, својим животом (Римљанима 5,15.16).

Сада је људски род могао бити обновљен. Као што смрт »царова«због Адамовог греха, сада су »изобиље благодати«и »дар правде«могли царовати захваљујући Исусовој верности (Римљанима 5,17). Није поштено да изгубимо Небо због Адама. Нисмо учествовали у његовој погрешној одлуци, па ипак трпимо последице његовог поступка. Међутим, није поштено ни да повратимо Небо. Немамо удела у ономе што је исус учинио пре две хиљаде година. Павле укратко образлаже ово питање у тексту у Римљанима 5,18-21. Први Адам је донео осуду и смрт; други је донео помирење и живот.

»Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас.«(Римљанима 5,8) Ставите своје име у овај стих и тражите то обећање за себе. Какву наду вам оно пружа?

»ИЗГРАДЊА«ЦРКВЕ

»Христова црква, иако слаба и несавршена, једина на Земљи привлачи Христову најпотпунију пажњу.«(Елен Вајт, *In Heavenly Places*, стр. 284)

Нигде ова изјава Елен Вајт није боље приказана него у Павловој 1. Посланици Коринћанима. У трећем поглављу Павле пореди Цркву са усевом који узгајају различити људи: једна особа сади семе, друга залива, али је Бог лично одговоран за њен раст и зрелост (1. Коринћанима 3,4-9).

Павле наставља ову мисао описујући Цркву као грађевину. Неко поставља темељ, а други зидају (1. Коринћанима 3,10). Пошто темељ није нико други до Христос (1. Коринћанима 3,11), они који настављају радове морају бити пажљиви у избору материјала који користе. На суду који се ближи правиће се разлика између рђавих и одговарајућих »материјала за градњу«. (1. Коринћанима 3,12-15).

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 3,12-15. Упоредите га са текстом из Јеванђеља по Матеју 7,24-27. Које две појединости откривају на чијој смо заиста страни у великој борби?

Сада обратите пажњу на стихове који следе: »Не знате ли да сте ви црква Божија, и Дух Божиј живи у вама? Ако поквари ко цркву Божију, поквариће њега Бог, јер је црква Божија света, а то сте ви.«(1. Коринћанима 3,16.17)

Треба да запазимо две појединости. Прва, шира целина говори о Цркви и начину на који је изграђена. Не говори првенствено о здрављу. Бог не уништава људе који чине штету своме телу рђавим начином живота; они себе сами уништавају. (Касније Павле, када говори о моралним одлукама у 1. Коринћанима 6,15-20, каже да је наше тело храм Светога Духа.)

Друга појединост је да је лична заменица употребљена у ова два стиха у другом лицу множине. Павле се не обраћа појединцима, већ групи људи. Ако неко уништава Цркву, у озбиљној је невољи. Бог опомиње да ће уништити онога ко покушава да уништи Цркву.

Како можемо бити сигурни да, оним што кажемо и чинимо, гради-мо, а не рушимо, Цркву?

ЦРКВА КАО ТЕЛО

Улога и деловање Цркве јасно су приказани у 12. поглављу 1. Коринћанима. У овом тексту Црква је упоређена са телом. Улога свих чланова, који делују заједно као складна целина, јасно је одређена (1. Коринћанима 12,12).

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 12,14-26. Шта је основна порука овог текста?

Павле говори на наизглед шаљив начин, питајући се шта би се догодило ако би нога или ухо рекли да они нису део тела. Павле наставља даље питајући се шта би се догодило када би око или ухо представљали цело тело (1. Коринћанима 12,17). Замислите велико ухо које се креће просторијом и каже нам: »Здраво«! Колико год да смешно звучи, то се заправо догађа када људи покушавају да управљају Црквом као да су њени једини власници.

Павле претходно истиче различите активности у Цркви, описујући сваку као дар Светога Духа. Некима се даје реч премудрости, другима реч разума (1. Коринћанима 12,8). Нечија вера свима представља надахнуће, неки имају дар исцељивања (1. Коринћанима 12,9). Неки људи чине чуда, неким је дат дар пророштва, неки јасно разликују добро и зло, неки могу лако да превазиђу језичке препреке (1. Коринћанима 12,10). Запазите да споменути појединци не одлучују о својим способностима. Свети Дух их је изабрао из различитих средина да изгради тело, Цркву, и донесе јединство (1. Коринћанима 12,11-13). Да би подвукао ову важну чињеницу, Павле понавља: Бог је тај који одлучује за коју дужност је сваки верник погодан (1. Коринћанима 12,18).

Што је најважније, упркос великом броју чланова, постоји само једно тело; сваки члан је животно повезан са осталима, чак и они који себе не сматрају много вредним (1. Коринћанима 12,20-24). Ова узајамна зависност изградила је одређену заштиту и осигурала сигурност и добро свих. Узајамна зависност долази до изражаја, када се деле боли и радости (1. Коринћанима 12,26).

Неки људи се боре са аутоимуним болестима: један део тела напада други. Ове болести могу да буду исцрпљујуће, понекад и погубне. Узимајући у обзир текстове које смо данас проучавали, како непријатељ делује да ослаби тело, и како Господ може да нас употреби да заустави овај напад?

БОЖЈЕ ОРУЖЈЕ

Стварност велике борбе и чињеница да смо у дословној борби са стварним непријатељем (Ефесцима 6,11) откривена је Павловом сликом рата у 6. поглављу Ефесцима посланице.

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 6,11-17. Шта ови стихови говоре о томе колико је ова борба стварна и лична?

Важно је да запазимо шта ово различито оружје представља. Запазите да Павле наглашава да треба да узмемо све оружје, не само неко. Ако будемо чинили тако, одржаћемо се (Ефесцима 6,13). Иста метафора употребљена је у Библији да опише невине на суду (упоредите: Псалам 1,5). Другим речима, тада ћемо бити у прилици да извојујемо победу.

Оно што држи све оружје на свом месту је појас, употребљен као метафора за истину (Ефесцима 6,14). Значи, истина је та која држи сву нашу духовну одбрану на месту. Исус је често говорио о истини (Јован 1,14.17; 4,24; 8,32; 14,6). У даљем тексту спомиње се оклоп правде (Ефесцима 6,14); »правда« је још једна кључна реч у Исусовим поучавањима (на пример: Матеј 5,6.10; 6,33). Правда је у Старом завету била схваћена као подржавање правичности и сигурности да се према свакоме поштено поступа.

Војна обућа (Ефесцима 6,15) представља Јеванђеље мира, израз узет из Књиге пророка Исаије 52,7. који говори о људима који су прешли велике раздаљине да би обавестили народ у заробљеништву да је Јерусалим поново изграђен и да је Бог вратио слободу свом народу. Другим речима, део борбе против зла је рећи људима да је Бог већ добио битку и да могу да живе у миру са собом, другима и Богом.

Штит вере (Ефесцима 6,16) спречава да »огњене стреле« погоде своју мету и изазову потпуно уништење. Кацига спасења (Ефесцима 6,17) слична је круни коју Исус дели са нама (Откривење 1,6; 2,10), а мач духовни (Божја реч) је наше једино оружје у самоодбрани, које је Исус користио када Га је ђаво кушао (Матеј 4,4.7.10).

Шта разноликост и комплетност оружја говори о нашој потпуној зависности од Бога у великој борби? Како можемо бити сигурни да не остављамо ниједан део себе незаштићеним?

ПОСЛЕДЊИ НЕПРИЈАТЕЉ

Очигледно је да су неки у цркви у Коринту били збуњени у вези са васкрсењем. Павле пажљиво објашњава његову важност као кључног елемента у Јеванђељу (1. Коринћанима 15,1-4). Чини се да постоји одређено спорно питање у вези са верницима који су умрли (1. Коринћанима 15,6). Неки указују да они који су умрли неће искусити васкрсење приликом Исусовог повратка (1. Коринћанима 15,12). Слично мишљење владало је и у Солуну (1. Солунјанима 4,13-17).

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 15,12-18. Шта се подразумева из порицања васкрсења мртвих?

Павле закључује своју тврдњу следећим речима: »О, ако се само у овом животу уздамо у Христа, најнесрећнији смо од свију људи.«(1. Коринћанима 15,19) Напротив, Христос је заиста васкрсао и постао »Новина онима који умријеше«. (1. Коринћанима 15,20)

Павле затим упоређује Христа и Адама: »Јер како по Адаму сви умиру, тако ће и по Христу сви оживљети«(1. Коринћанима 15,22), и наводи када ће се догодити опште васкрсење: »О Његову доласку.«(1. Коринћанима 15,23) Он у даљем тексту наставља са упоређивањем два »Адама«(1. Коринћанима 15,45-49). Први човек је створен од земље, али други Човек је са Неба, а ми ћемо једнога дана, такође, бити као Он (1. Коринћанима 15,47-49). Значење ових речи објашњено је у опису догађаја приликом Другог доласка: »Јер ће затрубити и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се претворити. Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост и ово смртно да се обуче у бесмртност.«(1. Коринћанима 15,52.53)

Иако је Адам у почетку створен да вечно живи, људски род је ускоро ослабио до те мере да је човеков животни век постао прилично кратак. Ако наследимо вечни живот, бићемо створени да вечно живимо, и то је дар који ћемо примити.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 15,23-26. Иако смо сада укључени у велику борбу, иако изгледа да смрт, зло и несвете силе владају светом, шта ови стихови говоре о завршетку велике борбе? Како можемо научити да гледамо преко онога што видимо и схватити шта ова обећања значе за свакога од нас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Није само човек због греха пао под утицај злога, већ и Земља, и она треба да буде обновљена планом испуљења. Адаму је приликом стварања дата власт над Земљом. Али попуштајући искушењу, пао је под сотонину власт, а своју владавину предао је свом поробљивачу. Тако је сотона постао 'бог овога света'. Преузео је власт над Земљом која је првобитно била дата Адаму. Међутим, Христос који је својом жртвом платио казну за грех, није само откупио човека, већ је повратио власт коју је човек изгубио. Све што је први Адам изгубио, повратио је Други.«(Елен Вајт, *The Signs of the Times*, 4. новембар 1908). Међутим, лако је, када погледамо широм света, да заборавимо кључну истину да је сотона поражен и да »времена мало има«. (Откривење 12,12) Зло, смрт и патња прожимају овај свет, иако нам је дато обећање да ће бити уништени захваљујући ономе што је Христос учинио. Да поновимо још једном: неће бити уништени ничим што ми људи чинимо, осим ако потпуно уништимо Земљу и живот на њој, што бисмо вероватно и урадили када бисмо имали довољно времена, и када нас Бог не би у томе спречио. Само ће Божје деловање донети обећане промене. Ми се сигурно не можемо сами побринути за окончање ових проблема.

ЗА РАЗГОВОР:

1. »Слаба и несавршена, којој су стално потребни савети и опомене, Црква је, ипак, предмет Христове највеће пажње. Он излива милост на људска срца и постиже такве промене карактера да су анђели задивљени и изражавају своју радост песмама хвале. Радују се при помисли да грешна људска бића могу бити промењена.«(Елен Вајт, »*The Signal of Advance*«, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 20. јануар 1903) На које начине нас Исус мења оним што чини за нас и у нама?

2. Како се велика борба испољава у Цркви, било на локалном нивоу или у Цркви као целини? Шта је то што нас дели, слаби, удаљава од онога што смо позвани да учинимо? Како можемо донети излечење и јединство људима, који се не слажу са оним што верујемо да су кључна питања?

АПОСТОЛ ПЕТАР И ВЕЛИКА БОРБА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 2,9.10; 5. Мојсијева 14,2; 1. Петрова 4,1-7; 2. Петрова 1,16-21; 2. Петрова 3,3-14; Данило 2,34.35.

Текст за памћење: »А ви сте изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродјетељи Онога који вас дозва из таме к чудноме видјелу своме.«(1. Петрова 2,9)

Петрови списи, као и Павлови, обилују темом о великој борби. Можда зато што он боље од свих зна како је лако подлећи сотониним обманам. Он је био веома свестан колико је та борба стварна. Уосталом, управо је Петар написао: »Будите тријезни и пазите, јер супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога да прождере.«(1. Петрова 5,8)

Петар увиђа да се борба одвија на различите начине. Он запажа борбу у Цркви, која укључује оне који су некада били у заједници са верницима, али који су сада цинични и презиру Бога и сваку мисао о Христовом повратку. Силно и снажно говори против подругљиваца, јер ако изгубимо веру у обећање о Христовом повратку, какву наду ћемо имати?

Да поновимо, можда Петар толико уздиже веру због својих личних падова. Он зна шта значи подругивати се, порицати и покушати утопити се у мноштво да не би био осуђен што је Исусов следбеник. Зато наглашава колико је важно да верници живе животом вредним узвишеног позива који им је Господ упутио.

ИЗ ТАМЕ К ВИДЕЛУ

Прочитајте текст из 1. Петрове 2,9.10. Како је велика борба приказана у овим стиховима?

Ови стихови потичу из текста из 2. Мојсијеве 19,6: »Царство свештеничко и народ свет«, и 5. Мојсијеве 7,6. (поновљеног у 5. Мојсијевој 14,2): »Народ свет«, »Тебе је изабрао Господ Бог твој да Му будеш народ«, »народ особит«. Ова обећања дата су у време Изласка, када је Божји народ био избављен из ропства и када се налазио на путу у Обећану земљу. Петар запажа сличности између Божјег народа у време Изласка и Цркве свога времена.

Дакле, Петрове речи нису опис крајњег исхода, већ онога што још увек траје. Да, Бог нас је изабрао, и ми треба да Га слаavimo што нас је извео из таме којом је сотона покрио овај свет. Међутим, то нас не чини савршенима, нити значи да смо достигли све што можемо (Филипљанима 3,12). Напротив, свест о личној грешности и недостацима кључна је на путу на коме следимо Исуса и осећамо потребу за Његовом правдом у свом животу.

»На тај начин сваки грешник може доћи Христу. 'Не за дела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас.' (Титу 3,5) Кад ти сотона говори да си грешник и да не смеш да се надаш да ћеш примити Божји благослов, реци му да је Христос дошао на свет да спасе грешнике. Ми немамо ништа што би нас препоручило Богу; али разлог који можемо увек износити је наше крајње беспомоћно стање, које Његову откупљујућу силу чини неопходном. Одручићи се сваког ослањања на себе, можемо да гледамо на голготски крст и кажемо: 'Моје руке празне су, У Твој крст само уздам се.'«(Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 317. оригинал)

Оно по чему сигурно знамо да смо позвани »из таме к чудномо видјелу«Његовом (1. Петрова 2,9) је наша свест о томе колико зависимо од Христа, »који нам поста премудрост од Бога и правда и освећење и избављење«. (1. Коринћанима 1,30)

Шта пролази кроз ваш ум када сте обесхрабрани због својих дела и свог карактера? Како излазите на крај са таквим мислима? Како овакве тренутке можете претворити у духовне успехе?

Прочитајте текст из 1. Петрове 4,1-7. Зашто је важно какав начин живота имамо, и како он утиче на нашу спремност за Христов повратак?

Петар напомиње да су верници већ провели добар део свог живота чинећи оно што су им други наметали да чине (1. Петрова 4,3). Међутим, прилике су се сада промениле, и верницима се »чуде«што се не придружују мноштву, због чега ће се злобна оговарања ширити о њима (1. Петрова 4,4). Дакле, сотона ће користити чак и раније пријатеље у покушају да нас обесхрабри у нашој заједници са Богом.

Петар охрабрује вернике да не дозволе да их овакви напади застраше. »Незнабошци«ће морати да дају одговор за себе Богу који је једини Судија, тако да нема потребе да брину о томе шта они мисле (1. Петрова 4,5).

Ова Петрова мисао је кључна. Колико људи познајете који су се сложили под притиском очекивања других људи, уместо да се заузму за оно у шта верују? Нарочито је тешко младима, који се боре са такозваним »вршњачким притиском«.

Петар саветује вернике да буду љубазни и указују љубав онима са којима долазе у додир (1. Петрова 4,8.9), уместо да брину о томе да ли су прихваћени од стране других људи, и да се прилагођавају њиховом мишљењу, захтевима и очекивањима. Ово није само нека додатна дужност коју морамо уврстити у свој хришћански живот, већ најважнији начин опхођења према људима који живе око нас. Можда зато Петар указује да треба да будемо ревни у својим молитвама (1. Петрова 4,7), зато што Бог зна да понекад озбиљније приступамо угађању »незнабошцима«него што се љубазно и у љубави односимо према ближњима. Треба да се молимо не само за њих, већ и за то да дозволимо да нас Бог учини осетљивијима за њихове потребе. Као »изабрани род и царско свештенство«позвани смо да на њих вршимо утицај на добро, а не да дозволимо да они рђаво утичу на нас. У жалосној историји израиљског народа догодило се управо то: уместо да Израиљци на незнабошце изврше утицај на добро, незнабошци су на њих рђаво утицали.

Са каквим вршњачким притиском се ви суочавате? Како можете да се одупрете том утицају? Како су речи »надвладај зло добрим«(Римљанима 12,21) прикладне у оваквим приликама?

Прочитајте текст из 2.Петрове 1,16-21. Зашто Петар толико важности придаје пророштву?

Петар је стекао бројна искуства у свом животу и нека од њих наводи у овом тексту: Исусово преображење на гори (2. Петрова 1,18) и потврђивање пророчанстава која се односе на Исуса (2. Петрова 1,19). Оба су снажно утицала на Петра; па ипак више времена посвећује другој теми – пророштву. Разлог за то су можда грешке које је као ученик учинио. Колико пута се догодило да Петар не слуша шта Исус говори зато што је мислио да већ зна о чему је реч? Колико пута је Исус прорекао како ће се ускоро према Њему опходити свештеници у Јерусалиму; па ипак, када се све догодило управо онако како је Исус рекао, у бројним различитим приликама, Петар је био неспреман? Можда се најболнија од свих грешака догодила када је Исус прорекао да ће Га се Петар одрећи. Петар је био толико сигуран да се то никада неће догодити, али када јесте, достигао је најнижу тачку у свом животу.

Можда је то разлог што Петар настоји да објасни како постати веран Исусов следбеник. Он подсећа следбенике на »часна и превелика обећања«захваљујући којима могу »имати дијел у Божијој природи«за разлику од оних који су заробљени »тјелеснијем жељама овога свијета«. (2. Петрова 1,4) Да би био сигуран да су верници заиста утекли од телесних жеља, набраја неколико међусобно повезаних особина које одређују хришћански начин живота: веру, добродетељ, разум, уздржање, трпљење, побожност, братољубље и љубав (2. Петрова 1,5-8). Свака се надограђује на претходну и заједно чине јединствену целину – попут састојака од којих се прави торта. Павле ове исте особине назива »род«пре него »родови«(Галатима 5,22.23), зато што чине целину која се не може раздвојити.

Петар наставља даље и каже да верници неће погрешити ако ове вредности учине делом свога живота и моли их да још више »своју службу и избор утврде«. (2. Петрова 1,10).

Не заборавите да Петар упућује посланицу хришћанским верницима утврђеним у вери. Он ни на који начин не указује да ће прилагођавање одређеним захтевима обезбедити карту за Небу. Он једноставно упоређује владајућа гледишта и понашање тог времена и ставља пред хришћане изазов да уложе сву своју снагу у оно што је позитивно, а не негативно.

РУГАЧИ

Прочитајте текст из 2. Петрове 3,3-7. Шта Петар овде говори о догађајима из прошлости који нам могу помоћи у решавању садашњих и будућих питања?

Борба између светлости и таме, и Исусових следбеника и подстрекача на зло чини се да достиже свој врхунац. Ђаволу, који као гладни лав риче и тражи свој следећи плен (1. Петрова 5,8), помаже мноштво ругача (подругљиваца). Својим »рационалним«и »научним«тврдњама (2. Петрова 3,3,4) ови ругачи покушавају да униште веру верника. Петар открива да њих покреће тежња да живе по својим жељама (2. Петрова 3,3; види: Јуда 18). Они сматрају да Исус не долази зато што је све онако како је одувек било.

Једна узнемиравајућа чињеница крије се у њиховом исмејавању. Исус је рекао: »Опет ћу доћи«(Јован 14,1-3), али ови ругачи кажу: »Исус неће поново доћи.«(2. Петрова 3,4) Ово је одјек из Едемског врта, у коме је Бог рекао: »С дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умријећеш.«(1. Мојсијева 2,17) Међутим, сотона је преко змије рекао: »Нећете ви умријети.«(1. Мојсијева 3,4) Петар говори о непосредној противречности Божјој речи, само што сада то не изговара један глас као у Едемском врту, већ мноштво гласова широм света. Олакшавајућа околност када су ове лажи у питању је та што их је Петар предсказао. Сваки пут када чујемо да се неко руга идеји да ће Исус поново доћи, он лично учествује у испуњавању тог пророчанства.

Иако је историја била сведок претходног уништења Земље страшним потопом, ругачи не желе да слушају о томе. Не желе да признају да Бог има икакве везе са њиховим личним одлукама. Такође, желе да одбаце чињеницу да ће исти Бог који је послао воду да потопа Земљу послати огањ да прође Земљом и уништи је у велики судњи дан (2. Петрова 3,5-7). Њихова лажна нада заснива се на претпоставци да ће природа увек бити онаква каква је одувек била.

Како се ми, како године пролазе, држимо обећања о Исусовом другом доласку? Зашто је важно да то чинимо?

УБРЗАВАЊЕ ДАНА ХРИСТОВОГ ДОЛАСКА

Иако нам се чини да чекању Христовог другог доласка нема краја, време Богу не представља проблем. »Један дан пред Господом је као хиљада година, и хиљада година као један дан.«(2. Петрова 3,8) У целом Светом писму крај је увек близу, било да је то дан Господњи у Старом завету или Христов повратак у Новом завету.

Прочитајте текст из 2. Петрове 3,8-14. Каква дугорочна нада нам је овде представљена? Види: Данило 2,34.35.44.

У пророчанствима је јасно речено да постоји граница колико је зу дозвољено да делује и колико ће Бог чекати. Бог у пророчанствима истиче свој план да оконча грех и патњу, и обнови Земљу до првобитног савршенства.

Начин на који посматрамо крај, онакав какав знамо да ће се догодити, утицаће на наш садашњи начин живота (2. Петрова 3,12). Ако се побунимо при помисли да ће Бог узнемирити наш мали свет, онда смо склони да постанемо цинични и придружимо се ругачима. Ако, са друге стране, ово видимо као дело милостивог Бога који коначно долази да уништи ужасну поквареност и заустави злоупотребу људских права толико раширену око нас, онда са поверењем можемо »чекати ново небо и нову Земљу, где правда живи«. (13. стих)

Петар поново открива своју забринутост у вези са нашим ставовима и личним понашањем. Охрабрује нас да се »старамо«да будемо »чисти и прави«. (2. Петрова 3,14) Да нема следећег стиха, могли бисмо помислити да Петар уздиже религију »дела«, али он исправља овај могући неспоразум изразом »трпљење Господа нашега држите за спасење«, потврђујући Павлове речи упућене истим верницима (15. стих).

Наш циљ је да будемо прави пред Богом. Јов је тако описан; био је праведан зато што »бојаше се Бога и уклањаше се ода зла«. (О Јову 1,1) Тако ће нас Христос представити Оцу (1. Коринћанима 1,8; Колошанима 1,22; 1. Солуњанима 3,13; 5,23). Бити без мане? Такво је требало да буде жртвено јагње (на пример: 2. Мојсијева 12,5; 3. Мојсијева 1,3), Исус је био такав (Јеврејима 9,14; 1. Петрова 1,19), тако Он Оцу представља Цркву (Ефесцима 5,27).

У свом настојању да победимо грех, да растемо у вери, одбацимо зло и живимо светим животом »без мане«, зашто увек морамо да се ослањамо на Исусову праведност која нам се приписује вером? Шта се догађа када скренемо поглед са тог обећања?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Петар је упозорио да ће ругачи рећи: »Све стоји тако од почетка створења.«(2. Петрова 3,4) Ово није било ништа ново; исто мишљење владало је пре Потопа. »Како је време пролазило без изразитих промена у природи, људима чија су срца понекад дрхтала од страха, почела је да се враћа сигурност. Сматрали су, као што и данас многи сматрају, да је природа изнад Бога природе и да су њени закони тако непоколебљиво утврђени да их ни сам Бог не може променити. Објашњавајући да би цела природа била избачена из свога тока када би Нојева порука била тачна, учинили су да у очима целог света та порука изгледа као обмана – као велика превара. Свој презир према Божјој опомени показали су тако што су се понашали исто као пре него што је била објављена... Наглашавали су да би угледни људи – мудри, разумни, велики људи - свакако установили о чему је реч када би у Нојевим речима било макар зрнце истине.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 97. оригинал) Данас »велики људ«говоре нешто слично: природни закони су утврђени и стални; и све наставља да се одвија као и раније. На неки начин, то је оно што теорија еволуције учи: живот се појавио захваљујући природним процесима који се могу објаснити, деловањем природних закона које ће наука једнога дана у потпуности објаснити, и све то без икакве потребе за божанством. »Велики људи«нису били у праву тада, нису у праву ни сада. Није чудо што Павле пише: »Јер је премудрост овога свијета лудост пред Богом.«(1. Коринћанима 3,19) Тако је било у време Потопа, у Петрово време и, такође, у наше.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Поред свих разлога у прилог вери у Исуса, Петар је ипак нагласио »најпоузданију пророчку реч«. Зашто је пророштво толико важно за нас? Како нам пророштво помаже да докажемо да је Исус био Месија приликом Првог доласка? Какву наду нам пружа за Други долазак? Уосталом, без пророчанстава, како бисмо знали за наду и обећање о Другом доласку?

2. Обично размишљамо о вршњачком притиску само када говоримо о младима. Али, то није тачно, зар не? Сви ми желимо да будемо прихваћени од стране својих вршњака. Уосталом, имамо много бољу прилику да им сведочимо ако нас воле? У жељи да удовољимо другима, како се можемо сачувати опасности да вршимо компромис са својим веровањима? Зашто је такве компромисе лакше учинити него што мислимо?

БОРБЕНА ЦРКВА

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 2,1-7; Осија 2,13; Откривење 2,8-17; Откривење 2,18-3,6; Исаија 60,14; Откривење 3,14-22.

Текст за памћење: »Ево стојим на вратима и куцам: Ако ко чује глас Мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њиме, и он са Мног.« (Откривење 3,20)

Од 12 апостола, Јован је последњи умро. Поред Јеванђеља и посланица које носе његово име, написао је и Откривење, које умногоме доприноси нашем схватању велике борбе. За сада ћемо се усредсредити само на његов опис седам Цркава. Проучаваћемо о њима из угла првобитних слушалаца да бисмо извукли што више поука.

Појединост која се овде истиче јесте да Исус прилагођава свој приступ свакој Цркви. Он одговара њиховим различитим потребама.

Један од изазова јесте њихова борба са својим идентитетом, борба какву и ми данас водимо. Да ли се њихови верници јасно придружују Исусу и Његовом позиву да сведоче свету који умире, или седе на обе стране, покушавајући да изгледају као хришћани, док се насамо пријатније осећају у заједници са силама таме? Иако себе препознајемо у последњој од наведених Цркава, јасно је да ма колико околности биле другачије, ми се на много начина суочавамо са неким од изазова са којима су се Цркве вековима суочавале.

Исус је у тексту из Откривења 2,1. приказан као Онај који држи седам звезда и хода међу свећњацима, док се обраћа цркви у Ефесу. Ови симболи указују на значајне чињенице. Свећњаци су Цркве, а седам звезда су анђели чији је задатак да брину о Црквама (Откривење 1,20). Другим речима, постоји тесна повезаност између Цркава и Божјег престола на Небу. Цркве треба да одиграју кључну улогу у великој борби.

Прочитајте текст из Откривења 2,1-7. На које начине се велика борба одвија у овом тексту?

Порука упућена Ефеској цркви почиње описом њених особина. Исус је потпуно свестан њене снаге и њених слабости. Похваљује је због њених дела, стрпљења и нетрпељивости према лажним учитељима (Откривење 2,2.3.6), што је јасна опомена да лажна учења не треба допустити у цркви. Изгледа да је Ефеска црква, коју је Бог првобитно одредио да се бори против сила таме, доживела напад од стране сотоне. Напад је настао у појави лажних апостола који су следили Николу – можда једног од првих седам ђакона (Дела 6,5), који је очигледно основао нови покрет. Какву год јерес да су ширили, Исус је исказао негодовање према њој (Откривење 2,6).

Проблем Ефеске цркве огледао се у томе што је оставила своју »прву љубав«. (Откривење 2,4) Овај израз веома је сличан језику старозаветних пророка који су упоређивали отпадништво Израиља са особом која иде за својим »милосницима«. (Осија 2,13)

Прилике можда изгледају као безнадежне, али Исус посебно делује управо у таквим приликама. Као прво, Он подстиче свој народ да се сети откуда је спао и да се врати ономе што је чинио у почетку (Откривење 2,5). Ово није позив да сат врате на »стара добра времена«, већ да их искуства из прошлости воде у будућности.

»Што си љубав своју прву оставио.« (Откривење 2,4) Зашто је ово лако учинити? Шта нам се догађа, било на личном плану или као Цркви, што утиче да наша љубав према Богу ослаби? Како из године у годину одржавамо љубав према Богу и Његовој истини?

СМИРНА И ПЕРГАМ

Цркви у Смирни Исус је представљен као »Први и Посљедњи, који бјеше мртав, и ево је жив«. (Откривење 2,8; види: Откривење 1,18) За Цркву у Пергаму Исус је Онај који има мач оштар с обе стране (Откривење 1,16; 2,12). Зашто је Исус на овај начин представљен свакој од ових Цркава?

Прочитајте текст из Откривења 2,8-17. Верници Цркве у Смирни познати су по свом вредном раду; међутим, они не виде резултате свога рада, можда зато што је »зборница сотонина« у њиховој средини (Откривење 2,9). Слично томе, изгледа да се верници Пергамске цркве држе своје вере, иако је »пријесто сотонин« међу њима (Откривење 2,13). Дакле, и овде можемо да уочимо постојање велике борбе.

Црква у Смирни је упозорена да јој предстоје тешка времена, укључујући тамницу, можда чак и смрт (Откривење 2,10). У Пергаму неко је већ био убијен због своје вере (Откривење 2,13). Важно је запазити да тешка времена имају свој крај; односно, злу није дозвољено да делује преко одређене границе (Откривење 2,10).

Забрињавајуће је што Бог има »мало« против Цркве у Пергаму (Откривење 2,14-16). Они очигледно у својој средини трпе људе који »држе науку Валаама« и који »држе науку Николинаца«. (Откривење 2,14,15)

»Чини се да су изрази Николинци и Валаам сличног значења. Реч 'Николинци' је сложена грчка реч (*никаѓ* и *лаос*) и значи 'онај који покорав народ'. Реч 'Валаам' може бити изведена из две јеврејске речи – *ам* ('народ') и *баал* (од речи *бела*, 'уништити' или 'прогутати'), што значи 'уништење народа'.« (Ранко Стефановић, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation* [Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002], стр. 111) Исус упозорава целу Цркву да ако се њихова лажна учења наставе, лично ће доћи и борити се против њих мачем у својим устима (Откривење 2,16).

Ипак, и поред ових опомена, Исус обема Црквама пружа охрабрење (Откривење 2,11.17).

Прочитајте текст из Откривења 2,14.15. Шта ови стихови говоре о идеји да учења нису важна? Зашто она јесу веома важна?

Прочитајте текст из Откривења 2,18-3,6. Каква се спорна питања појављују у овим Црквама и на које начине се као Црква и као појединци боримо са истим проблемима? Како је велика борба откривена у овим стиховима?

Начин на који је Исус представљен Тијатирској цркви (Откривење 2,18) открива веома тешко и сложено време у коме се нашао Божји народ. Метафоре »очи као пламен огњени« и »ноге као мјед« не само да се јављају у Откривењу 1,14.15, већ их налазимо и у Књизи пророка Данила 10. поглављу, у коме Данило среће Онога чије су очи »као лучеви запаљени«, а ноге »као мјед углађена«. (Данило 10,6) Ова Особа говори Данилу да се борио са кнезом персијским (Данило 10,13.20). Другим речима, када се Божји народ нађе у мрачним приликама, Бог ће лично и непосредно утицати на њих тиме што ће проћи између Цркава (Откривење 1) и што ће изазвати народне вође (Данило 10).

Исус је на сличан начин представљен Сардској цркви, као Онај који има седам Духова Божјих и седам звезда (Откривење 3,1; 5,6). Овде је поново приказан Спаситељ који је активно укључен иза попришта догађаја и који ангажује небеске силе да обезбеди сигурност својој Цркви.

Опис ове две Цркве изазива велику бригу. У Тијатирској цркви, иако се прилике побољшавају (Откривење 2,19), верници су као Израил у време царице Језавеље. Слично томе, у Сардској цркви, народ је духовно мртав (Откривење 3,1).

Упркос свим овим спорним питањима, Исус охрабрује Цркве. Он препознаје многе у Тијатири »који не познају дубина сотонинијех« и охрабрује их речима: »Држите докле дођем«. (Откривење 2,24.25) Такође, има »мало« оних у Сарду »који не опоганише својијех хаљина«. (Откривење 3,4)

Овим верним људима Исус обећава посебне благослове. Тијатирској цркви обећава да ће појединцима дати »звизезду даницу« (Откривење 2,28), коју касније поистовећује са Собом (Откривење 22,16), а Сардској цркви обећава сигурно место на Небу и да ће признати њихова имена »пред Оцем својијем и пред анђелима Његовима«. (Откривење 3,5)

»Држи и покај се.« Чега треба да се држите и због чега треба да се покајете? Како су ове две идеје међусобно чврсто повезане?

ФИЛАДЕЛФИЈСКА ЦРКВА

Прочитајте текст из Откривења 3,7. Како је Исус представљен овој Цркви? Шта ови описи говоре о Њему?

Црква је похваљена зато што држи Христову реч и што се није одрекла Његовог имена, иако се чини да има мало силе (Откривење 3,8). Исус даје занимљиво обећање да ће чланови сотонине зборнице ускоро доћи и поклонити се верницима Филадельфијске цркве (Откривење 3,9). Ова слика узета је из Књиге пророка Исаије 60,14. Описује тлачитеља Божјег народа који се покорно клања, што је у отвореној супротности са претходним суровим опхођењем према Божјем народу. Из овога можемо закључити да је зборница сотонина отежавала живот раним хришћанима. Као што смо видели, неке од претходно споменутих Цркава бориле су се са онима који су ширили лажна учења и стварали проблеме – један од начина на које сотона делује против Цркава. Чини се да је Филадельфијска црква та која се коначно ослободила извора зла.

Прочитајте текст из Откривења 3,10. Како схватате трпљење Филадельфијске цркве? Како је Исус обећао да ће ограничити њихова искушења? Шта то значи за нас данас?

Очигледно је да је Филадельфијска црква доживела тешка времена као и претходне Цркве, али изгледа да је заузела другачији став. Ово је прва Црква којој Исус није указао на слабости које треба да победи. Спаситељ је запазио њихову веру и сарадњу са Богом и одао им признање упркос њиховој »малој сили«. (8. стих)

Верницима ове Цркве који победе дато је обећање да ће постати стуб у Божјој цркви и да више неће изаћи напоље (Откривење 3,12). Са новим именима која су им дата, у потпуности припадају Богу, вероватно зато што су се претходно већ поистоветили са Богом у свим видовима свог живота.

Да се изненада нађете на Небу, у којој мери бисте се добро уклопили?

ЛАОДИКИЈСКА ЦРКВА

Исус је представљен и Лаодикијској цркви: »Амин, Свједок вјерни и истинити« и »Почетак створења Божијега«. (Откривење 3,14) Ови описи кључни су изрази Христове божанске природе. »Амин« потиче из текста из Књиге пророка Исаије 65,16, у коме је реч »амин« преведена као »Бог истинити«, и повезана је са заветом. Исус је велики Бог који се држи завета, Бог који држи своја обећања о спасењу и обновљењу. Исус је, такође, Верни Сведок који сведочи свом народу о томе какав је заиста Бог (Откривење 1,5; 22,16; Јован 1,18; 14,8-10). Он је, такође, и Створитељ (Колошанима 1,16.17).

Прочитајте текст из Откривења 3,14-22. Шта Исус говори овој Цркви да учини? Шта ове речи значе данас за нас?

Након ових првих текстова који говоре о томе ко је Исус, неопходно је да објаснимо о каквој је Цркви овде заправо реч. Другим речима, себе можемо познавати једино ако прво упознамо Бога. Верници ове Цркве обмањивали су себе до те мере да је њихово мишљење о себи било супротно стварним чињеницама (Откривење 3,17). Исус их саветује да предузму неопходне кораке да би им вид, потребан да виде све онако како јесте, постао јасан и да би доживели промену, јер им је промена неопходна (Откривење 3,18).

Друга могућност је да доживе божански суд – на два начина. Први, неопходно је да приме мало старог родитељског начина поучавања (Откривење 3,19); затим, постоји могућност да их Бог »избљује« из својих уста, као устајалу воду (Откривење 3,16).

Овој Цркви која је тако близу да буде избачена из Божјег присуства, дата су највећа обећања. Исус жели да вечера са њом (Откривење 3,20), на начин на који то чине блиски пријатељи. Затим јој обећава да ће моћи да седне са Њим на Његовом пестолу (Откривење 3,21).

Кроз извештај о седам Цркава занимљиво је запазити да Божји народ постаје све равнодушнији и да се све више удаљава од Бога. Зашто се ово догађа? Изгледа да се неки људи, иако је битка добијена, и даље упорно држе зла и сила таме. Нема сумње да када погледамо историју ових Цркава видимо велику борбу која се у њој одвија. То ће се тако наставити све до Другог Христовог доласка.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Поука од четвртка дотакла се Христове божанске природе. Елен Вајт је забележила: »Пошто је Божји закон исто тако свет као и сам Бог, само је неко једнак Богу могао да окаје преступ Закона. Нико осим Христа није могао да избави човека од осуде Закона и да га поново доведе у склад с Небом. Зато је Христос требало да преузме кривицу и срамоту греха – греха који је толико мрзак светом Богу да је морао да раздвоји Оца од Његовог Сина. Христос је требало да се спусти до дубина понижења да би избавио изгубљени род.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 63. оригинал) Једноставно је: Закон је свет као што је и Бог свет; зато, само Биће свето попут Бога може донети помирење због преступа Закона. Анђели, иако безгрешни, нису свети као њихов Створитељ, јер како оно што је створено може бити свето као Онај који ствара? Онда нас не чуди што Свето писмо стално понавља да је Христос Бог. Христова жртва, на неки начин, повезана је са светошћу Божјег закона. Због Закона, или тачније речено, због преступа Закона, Исус је, да бисмо били спасени, морао да умре за нас. Страхота греха најбоље се огледа у бескрајној жртви која је морала бити принета ради помирења; та страхота говори о светости самог Закона. Ако је Закон толико свет да једино Божја лична жртва може одговорити на његове захтеве, онда имамо све потребне доказе колико је Закон узвишен.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о питањима постављеним у одељку од среде. Какви су ваши закључци?
2. »Када сам се недавно осврнула око себе да видим понизне следбенике кроткога и скромнога Исуса, веома сам се узнемирила. Многи који тврде да чекају скори Христов долазак прилагођавају се овоме свету и више им је стало до одобравања оних око себе него до Божјег одобравања. Хладни су и формалисти, као номиналне Цркве од којих су се недавно одвојили. Њихово садашње стање савршено је описано речима које су упућене Цркви у Лаодикији.« (Елен Вајт, *The Review and Herald*, 10. јун 1852) Иако су ове речи записане пре више од 150 година, зашто се тако добро односе на нас, чак и данас? Шта то говори о миту да су времена Ране цркве била »стара добра времена«?

ОТКУПЉЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 20,1-3; Јеремија 4,23-26; 1. Коринћанима 4,5; Откривење 20,7-15; Филибљанима 2,9-11; 2. Петрова 3,10.

Текст за памћење: »И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више; јер прво прође.« (Откривење 21,4)

Људи често постављају питање зашто је зло уопште настало. Суштина одговора је постојање слободе. Права слобода, права морална слобода, укључује изложеност опасности, јер ако су људи (или бића) заиста слободни, онда морају имати слободу избора и могућност да погреше.

То је поштено, али поставља се следеће питање: »Зашто их Бог онда једноставно није уништио, када су погрешили и поштедео нас страшних последица побуне?«

Одговор задире у суштину велике борбе. Као што ћемо видети ове седмице, Господња владавина је »отворена«, и мада је много тога у вези са Њим и Његовим начином деловања тајанствено, Он ће решити велику борбу на начин који ће заувек окончати сва питања о Његовом самоодрицању, доброти, правди, љубави и Закону.

Хиљаду година биће нам дато да добијемо жељене одговоре, или макар одговоре у вези са судбином оних који ће бити изгубљени (имаћемо вечност за остала питања). После Другог доласка, откупљени ће живети и владати са Христом хиљаду година. Што је још невероватније, активно ће учествовати у суду. Осврнимо се на последње догађаје у овој дугој великој борби.

ВЕЗИВАЊЕ СОТОНЕ

Прочитајте текст из Откривења 20,1-3. Шта је описано у овим стиховима и какву нам наду пружају?

Појам везивања користи се на бројне начине у Библији. Најједноставнији пример односи се на везивање заточеника. Исус је ослободио многе које је сотона свезао. Затим, чин везивања користи се у описивању силе коју Бог даје Цркви над злом, чинећи га симболом суда.

У случају хапшења опасног злочинца, неопходно је везати га. Међутим, у Библији људи који су били везани, често нису били злочинци. Јован Крститељ био је свезан зато што је осудио морална зла која је цар чинио (Матеј 14,3.4). Исус је био свезан у врту (Јован 18,12), приликом суђења (Јован 18,24), и приликом смрти (Јован 19,40). Павле (Дела 21,33) и Петар (Дела 12,6) били су везани.

Исус је, такође, провео много времена у личном додиру са људима које је сотона свезао. Један човек био је свезан демонским силама, док су му се на рукама и ногама налазили покидани ланци (Марко 5,3.4). Пре него што га је Исус ослободио демона, нико није могао обуздати зло у њему. Срео је жену чија су леђа 18 година била згрчена, и њу је ослободио (Лука 13,11.12.16). Такође, ослободио је Лазара из гробнице и од платна којим је био обавијен (Јован 11,43.44). Затим, имамо пример Вараве, кога је, иако везан, ослободило мноштво да би Исус уместо њега био разапет (Марко 15,7-15). У свим овим примерима видимо да сотона покушава да људе држи заточене и у мукама, или да веже невинне да би дозволио злу да напредује. Међутим, видимо, такође, да Исус слама везе смрти да би донео олакшање и слободу свету који је безнадежно заточен у сотониним рукама. На крају, сотона ће бити везан и бачен у најкрајњу таму (Откривење 20,1-3).

Исусова мисија да ослободи оне које је сотона свезао, једним делом састојала се од оспособљавања својих следбеника. Уверио их је да сотона («који је јак») може бити свезан и његов дом опустошен (Матеј 12,26-29). Другим речима, сотона нема силу над Христом и Христовим следбеницима зато што је Христос ослободио свој народ из сотониних свеза.

Као што је апостол Павле запазио: »Али се ријеч Божија не веже.« (2. Тимотију 2,9) То је средство којим је Исус ућуткао сотону (Матеј 4,4.7.10), и ми можемо употребити исту силу да му се одупремо.

На која обећања можете да се позовете која ће вас ослободити ланца којим сотона жели да вас свеже?

»ЗАШТО?«

Уводни стихови 1. Мојсијево описују Земљу која је »без обличја и пуста«. (1. Мојсијева 1,2) Јеремија понавља исти израз када описује уништење Земље после седам последњих зала и Другог доласка, када су сви градови на Земљи »оборени од Господа«. (Јеремија 4,26) У Јеремијином приказу нема ниједног човека (Јеремија 4,25); у Јовановом извештају, сотона не може никога да вара (Откривење 20,3).

Снажне и свеопште последице Другог доласка приказане у овом тексту могу објаснити шта се догађа у Откривењу. Прво, Исус обећава својим следбеницима да ће их повести на место које је отишао да приправи, када је напустио Земљу (Јован 14,1-3). Павле додаје појединост да ће међу овим следбеницима бити живих, и оних који су васкрсли из гробова (1. Солуњанима 4,16.17). Јован додаје следећу појединост: после првог васкрсења приликом Другог доласка, остали мртви остаће у том стању, док се не заврши хиљаду година (Откривење 20,5).

Прочитајте текст из Откривења 20,4. Шта је описано у овом тексту?

»И даде им се суд.« Како могу да суде, ако не познају прилике боље него сада? Пре коначног уништења злих, спасенима ће бити дата прилика да добију одговоре на многа питања: »Зашто?« Што је још невероватније, откупљени ће чак имати одређену улогу у суђењу изгубљенима.

»Заједно са Христом судиће безаконцима, упоређујући њихова дела са Књигом закона, Библијом, и одлучивати о сваком случају на основу дела учињених у телу. Тако ће казна коју ће безаконци морати да претрпе бити одмерена према њиховим делима; и биће забележена поред њиховог имена у Књизи смрти.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 661. оригинал)

У току отварања извештаја, видећемо да је Бог небројено пута тихим гласом позивао изгубљене речима љубави и добротe. Колико је био стрпљив и истрајан, али стално изнова Његов глас био је пригушен вревом свега онога што овај свет истиче као пожељно. Он је тихо чекао, чезнувши за приликом да га препознају као Онога који је платио бескрајну цену да би они могли живети, али уместо Њега, изабрали су смрт. Да ли вас нешто у вашем животу спречава да чујете Његов глас? Он вас још увек стрпљиво чека. Изаберите живот.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 4,5. Какво обећање нам је овде дато у вези са Другим доласком? Како се можете ослонити на ово обећање сада, када, без сумње, на многа питања нисте још добили одговор?

У библијско време суђење је обављано на два места: поред градске капије и пред царевим престоном. Старешине су поред капије одлучивале о мање значајним случајевима, док је цар одлучивао о свим крупним питањима. Његова реч била је последња у дељењу правде. Слично томе, Библија приказује Бога као Цара универзума, који јамчи да је правда коначно извршена (Откривење 20,11-15).

Прочитајте текст из Откривења 20,7-15. Како схватамо ове важне догађаје?

Двадесето поглавље Књиге Откривења бави се хиљадугодишњицом; тако да се овај посебан суд одржава у том временском оквиру. Ово није исти догађај описан у 4. стиху, у коме су приказани многи престоли, зато што се у 11. стиху спомиње само један. Овде се не ради о почетку хиљаду година, већ о крају тог временског раздобља, после другог васкрсења (Откривење 20,5), након што сотона наговори оне који нису спасени да опколе Свети град (Откривење 20,7-9). Божји велики бели престо у том тренутку моћи ће да се види изнад града. Присутна ће бити свака особа која је икада рођена; неки ће се налазити у граду, неки изван. Ово је тренутак о коме је Исус говорио када је рекао да ће бити људи који ће питати Бога зашто нису ушли у Божје царство (Матеј 7,22.23). То је, такође, тренутак о коме је Павле говорио, када је рекао да ће се једнога дана свако колена поклонити пред Исусом, »онијех који су на Небу и на Земљи и под земљом, и сваки језик да призна да је Господ Исус Христос«. (Филипљанима 2,9-11)

Сврха суда није да Бог нешто научи што до тада није знао, јер Он већ све зна. Циљ је да сви схвате зашто је Бог донео управо такав суд. Свака особа, сваки анђео моћи ће да каже: »Праведан си, Господе, који јеси, и који бјеше, Свети, што си ово судио.« (Откривење 16,5) Спасени и изгубљени, и међу људима и међу анђелима, увидеће Божју правду и праведност.

Последњи чин у овој борби је уништење »смрти и пакла«, као и оних »ко се не нађе написан у Књизи живота«. (Откривење 20,14.15) Исус има кључеве од смрти и пакла (Откривење 1,18). Нема више разлога да они и даље постоје. Изгубљени се неће суочити са вечним мучењем, како се обично мисли, већ ће заувек бити уништени. Неће више постојати, што је супротно од вечног живота.

НОВО НЕБО И НОВА ЗЕМЉА

Грех и побуна су непожељни уљези. Никада није требало да постоје. Нанели су велику штету, али, сада када узрок те штете више не постоји, време је да све буде обновљено до савршенства. Док се то не догоди, велка борба неће бити завршена.

Прочитајте текст из Откривења 21,1.2.9.10; 22,1-3. Шта су најважнија обележја Јовановог описа? Шта она значе?

Када Јован описује ново небо и нову Земљу, понавља Петрове речи: »Небеса ће с хуком проћи, а стихије ће се од ватре распасти.« (2. Петрова 3,10) Као што сви добро знамо, Земљи је очајнички потребно нешто више од обнављања. Све ће бити потпуно уништено да се омогући потпуно ново стварање.

Јован, такође, спомиње да више неће бити мора (Откривење 21,1). Ове речи записао је у време у коме је био заточен на једном острву (Патмос) са кога није могао да побегне, јер га је море у томе спречавало. Чак и савременим бродом, потребно је дуго путовати до острва на коме је Јован забележио ове стихове. На новој Земљи више неће бити препрека које ће спречавати откупљене да се слободно крећу или виде своје вољене.

Нови Јерусалим изгледа величанствено. Описан је као град из библијског времена зато што је Јован једино такве градове познавао. Међутим, уметничка дела која га приказују у духу римске архитектуре из првог века не чине му услугу зато што је ово град »којему је Зидар и Творац Бог«. (Јеврејима 11,10)

Наш ум тешко може да схвати ове описе. Узбудљиво је да дозволимо својој машти да се бави оним што ће се ускоро догодити. Такође, велике димензије града показују да нема недостатка простора. Места има за све.

Погледајте око себе лепоту природе и обратите пажњу шта она говори о Божјем карактеру, чак и упркос греху који влада? Како нам оно што сада видимо помаже да се надамо ономе што још нисмо видели?

Прочитајте текст из Откривења 21,3-5. Шта сузе представљају?

Сви знамо шта значи плакати. Познато нам је и како изгледа брисати нечије сузе: када мајка нежно теши своје дете; када блиски пријатељ теши драгу особу; или када један родитељ теши другог усред туге или несреће. Такође, обично великом броју људи не дозвољавамо да дотакне наше лице. Шта значи да ће Бог дотаћи наше лице ако не то да ћемо успоставити блиску заједницу са Њим?

Тешко је замислити свет без смрти, туге или плача. Бол, зној, сузе и смрт постале су уобичајена појава у животу људског рода још од пада (1. Мојсијева 3,16-19). Ипак, од тог тренутка, Бог уверава људски род да неуспех и губитак нису све што могу да очекују. Бог је дуж пута оставио показатеље да ће нас Он једнога дана откупити и благословити својим присуством.

Први показатељ је обећање о Откупитељу (1. Мојсијева 3,15); затим Његово присуство у Светињи (2. Мојсијева 25,8); затим чињеница да је Реч постала тело и да се уселила међу нас (Јован 1,14); и коначно, постављање престола читавог универзума међу људима (Откривење 21,3).

Многи библијски стихови дају кратак преглед овог заветног обећања, користећи речи као што су: »Бићу њихов Бог«, »они ће бити Мој народ«, »наставаћу међу њима«. Још један пример гласи: »Уселићу се у њих, и живљећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.« (2. Коринћанима 6,16)

Исус је први пут дошао на Земљу да отклони последице прекршеног завета. Јеремија је описао последице прекршеног завета на следечи начин: »Зашто вичеш ради ране своје, смртнога бола својега? За мноштво безакоња твојега, за силне гријехе твоје чиним ти то.« (Јеремија 30,15) Захваљујући Исусу, ове речи су прошлост. Текст у Откривењу 21,3. у основи представља врхунац Библије. Сузе су можда потекле због коначног уништења изгубљених, али сам Бог их је обрисао, и туге и патње више неће бити.

Ови текстови указују на блиску заједницу са Богом када се једном нађемо на Небу. Међутим, не морамо да чекамо до тада да бисмо остварили такву заједницу са Њим. Како чак и сада можете ходати близу Господу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Размишљајте о хиљадугодишњици и о томе колико смо схватили ову тему. Иако нам није много речено, речено нам је довољно да схватимо неколико појединости. Прво, хиљадугодишњица започиње пре коначног уништења изгубљених. Друго, пре коначног уништења, спасени проводе време у добијању одговора на многа питања. То ће им омогућити да и сами учествују у суду. Односно, они сами ће судити. »Не знате ли да ће свети судити свијету?« (1. Коринћанима 6,2) И: »Не знате ли да ћемо анђелима судити?« (1. Коринћанима 6,3) Такође, као што смо проучавали ове седмице, током ових хиљаду година »даде им се суд« (Откривење 20,4); текст се односи на свете. Ове две чињенице откривају важну истину: нико од изгубљених неће се суочити са коначним судом пре завршетка хиљаду година, док спасени не схвате зашто су зли изгубљени, и док се не укључе у доношење суда. Размислите шта ово говори о Божјем карактеру и Његовој отвореној владавини: пре него што се иједна особа суочи са коначном судбином изгубљених, Божји народ моћи ће веома јасно да види правду и поштење Божјег коначног суда над њима. Биће болно, сигурно; али када се заврши, као што смо већ видели, узвикнућемо: »Праведан си, Господе, који јеси, и који бјеше, и свет, што си ово судио.« (Откривење 16,5)

ЗА РАЗГОВОР:

- 1. Како нам постојање велике борбе помаже да боље схватимо зашто сада постоје патња и смрт, иако на многа тешка питања још немамо одговор?**
- 2. Ако вас неко упита: »Како могу да имам тесну и блиску заједницу са Богом«, како бисте одговорили?**
- 3. Размишљајте о припремању за Небо. Шта то значи? Како схватамо ову идеју у светлости Јеванђеља?**
- 4. На која питања бисте волели да добијете одговор? Док га не добијете, како можете имати поверења у Божју доброту и правду усред толико много несреће?**

ЈАНУАР

ВЕРНОСТ БОГУ ИЗАЗИВА ГНЕВ ЗЛИХ

Ново стварање

1. П 1. Јованова 4,16. Бог је љубав
2. С 1. Мојсијева 1,31. Ново стварање

Нема изговора за грех

3. Н Језекиљ 28,15. Савршен на својим путевима
4. П Јован 8,44. Трагична промена
5. У Језекиљ 28,17. Нема изговора за грех
6. С Исаија 14,12. Разоткривање сотонине тактике
7. Ч Приче 16,25. Наше одлуке одређују нашу судбину
8. П Матеј 7,20. По њиховим плодовима
9. С Матеј 4,10. Поклоните се Створитељу и Откупитељу

Значај Суботе

10. Н Језекиљ 28,18. Одбацивање божанског ауторитета
11. П Језекиљ 28,16. Осврт на велику борбу
12. У 1. Мојсијева 2,1.2. Значај Суботе
13. С Исаија 45,12. Први грех је неопростив
14. Ч 1. Мојсијева 2,17. Рад је био неопходан чак и у Едему
15. П 1. Мојсијева 3,1. Задовољство је понекад прерушено искушење
16. С 1. Мојсијева 3,5. Сотона нас подстиче да се ослањамо на себе

Последице греха

17. Н 1. Мојсијева 3,6. Против лажног знања
18. П Римљанима 5,19. Важно је упоредити Едем и Гетсиманију
19. У 1. Мојсијева 3,8. Последице греха
20. С 1. Мојсијева 3,13. Последице противљења Божјим плановима
21. Ч 1. Мојсијева 3,6.17. Грех и промена у Божјим плановима
22. П 1. Мојсијева 3,15. Бог је известио сотону о свему
23. С 1. Мојсијева 3,15. Непријатељство између Христа и сотоне

Верност Богу изазива гнев злих

24. Н 1. Петрова 1,18.19. Једино Христос може да окаје грех
25. П Јеврејима 1,14. Анђели и Божји план за спасење човечанства
26. У 2. Коринћанима 5,17. Пала људска бића могу постати једно са Богом
27. С 1. Мојсијева 3,22. Не тежите знању безумних
28. Ч Галатима 4,4.5. Нада није укинута
29. П 1. Мојсијева 4,4.5. Верност Богу покреће гнев злих
30. С 1. Мојсијева 4,6.7. Авељев принос представља Христову жртву

Горчина води у неверство

31. Н 1. Мојсијева 4,5. Горчина води у неверство

ФЕБРУАР

ИСУС У СРЦУ

Време духовних могућности

1. П 1. Мојсијева 4,25-5,3. Бог је са Ситом почео изнова
2. У 1. Мојсијева 4,26. Ситови потомци прихватају мање од Божјег плана
3. С Римљанима 1,21. Време духовних могућности
4. Ч Амос 3,3. Са киме се дружите?
5. П Јеврејима 2,11. Енохов пример и искуство
6. С Псалам 119,18. Како је Енох живео?

Исус у срцу

7. Н 2. Петрова 1,4. Енохов пример као изазов
8. П 2. Петрова 1,4. Канали Божје благодати
9. У Јуда 21. Лична побожност и служба другима
10. С Откривење 3,4. Свуда треба ићи са Богом
11. Ч Јуда 14,15. Енохова очигледна вера
12. П 1. Солуњанима 1,3. Увек будите у добром окружењу
13. С Јован 17,23. Исус у срцу

Вредност живе вере

14. Н 1. Мојсијева 6,5. Енох је поштовао Божји закон
15. П Ефесцима 5,8. Уђи у Христово присуство
16. У Филиплјанима 2,12.13. Потребна нам је вера која стално расте
17. С Лука 11,13. Вредност живе вере
18. Ч 1. Мојсијева 7,1. Ноје је имао истинску веру – можемо је имати и ми
19. П 1. Мојсијева 6,13. Две групе људи, једна сигурна барка
20. С 1. Мојсијева 7,5. Да ли ће се у кушању, наша вера одржати?

У свету, али не од света

21. Н Исаија 51,4. Последице преступања Божјег закона
22. П Јаков 1,25. Браниоци Божјег закона
23. У Јаков 2,19. Потребно је више од веровања
24. С 1. Мојсијева 7,11. Да ли ћемо сигурност прекасно тражити?
25. Ч 2. Коринћанима 6,17. У свету, али не од света
26. П Јеврејима 13,8. Исус – непроменљив током читаве вечности
27. С Матеј 6,22. Чистота намере

Хришћани су Божји представници

28. Н Откривење 7,14. Припадати више Небу, а мање себи
29. П Исаија 55,1. Хришћани су Божји представници

МАРТ

ИСТИНА ПРИБЛИЖАВА НЕБУ

Резултат личног избора

1. У Псалом 37,18-22.	Карактер прави разлику у животу
2. С 1. Мојсијева 9,25.	Рђав карактер води у отпад
3. Ч 1. Мојсијева 11,4.	Неки улажу велике напоре да побегну од Бога
4. П Псалом 33,10.11.	Градитељи Вавилона још увек постоје
5. С 1. Мојсијева 12,2.	Проба Аврамове вере

Шта анђели могу да учине за нас

6. Н 1. Мојсијева 13,9.	Резултат личног избора
7. П 1. Мојсијева 13,11.	Лотово искуство служи као опомена
8. У 1. Мојсијева 13,10.	Избор места за становање
9. С 1. Мојсијева 18,23.	Бог слуша наше посредничке молитве
10. Ч 1. Мојсијева 19,1.	Шта анђели могу да учине за нас
11. П 1. Јованова 2,4.	Послушност из љубави – најмање што можемо дати Богу
12. С 1. Јованова 5,3.	Упорно тражити библијску истину

Истина приближава Небу

13. Н Јеврејима 3,15.	Не одупирите се позиву спасења
14. П Матеј 11,23.	Стремите небеском наследству
15. У 1. Мојсијева 18,19.	Не губимо везу са Богом
16. С 1. Мојсијева 21,14.	Аврамов недостатак вере може да послужи као опомена нама
17. Ч 1. Мојсијева 22,2.	Врхунски испит Аврамове вере
18. П 1. Мојсијева 25,23.	Јаковљев и Исавов карактер
19. С 1. Мојсијева 25,30-34.	Не жртвујте поштење и не презириrete првенаштво

Истина ће коначно победити

20. Н 1. Мојсијева 28,16.	Кад је све безнадежно, потражите небеске лестве
21. П Јован 10,9.	Истина приближава Небу
22. У 1. Мојсијева 28,12.13.	Христос – наше једине лестве према Небу
23. С 1. Мојсијева 32,26.	Вредне поуке из Јаковљевог искуства
24. Ч Псалом 27,3.	Љубав према Богу доноси сигурност
25. П 1. Мојсијева 37,3.	Наш карактер се открива у нашој деци
26. С 1. Мојсијева 37,26.27.	Приступ околностима открива прави карактер

Карактер се открива у делима

27. Н 1. Мојсијева 49,10.	Истина ће коначно победити
28. П 1. Мојсијева 39,3.4.	Доброта је права величина
29. У 1. Мојсијева 39,5.6.	Нама не треба да управљају околности
30. С 1. Мојсијева 39,7-9.	Карактер се открива у делима
31. Ч 1. Мојсијева 39,20.21.	Порок неће победити врлину

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	10-12	1. И.Навин	5-9
2. «	4-6	2. «	13-15	2. «	10-12
3. «	7-9	3. «	16-20	3. «	13-15
4. «	10-12	4. «	21-23	4. «	16-19
5. «	13-15	6. 4. Мојс.	1-4	5. «	20-24
6. «	16-20	7. «	5-7	6. О Суд.	1-3
7. «	21-23	8. «	8-10	7. «	4-6
8. «	24-26	9. «	11-13	8. «	7-9
9. «	27-31	10. «	14-16	9. «	10-12
10. «	32-34	11. «	17-19	10. «	13-15
11. «	35-38	12. «	20-22	11. «	16-18
12. «	39-41	13. «	23-26	12. «	19-21
13. «	42-44	14. «	27-29	13. О Руги	1-2
14. «	45-47	15. «	30-32	14. «	3-4
15. «	48-50	16. «	33-36	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	17. 5. Мојс.	1-3	16. «	4-6
17. «	4-6	18. «	4-6	17. «	7-9
18. «	7-9	19. «	7-9	18. «	10-12
19. «	10-12	20. «	10-13	19. «	13-17
20. «	13-15	21. «	14-16	20. «	18-20
21. «	16-18	22. «	17-19	21. «	21-23
22. «	19-21	23. «	20-22	22. «	24-26
23. «	22-26	24. «	23-25	23. «	27-31
24. «	27-29	25. «	26-28	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-32	26. «	29-31	25. «	4-6
26. «	33-35	27. «	32-34	26. «	7-11
27. «	36-38	28. И.Навин	1-2	27. «	12-14
28. «	39-40	29. И.Навин	3-4	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-3			29. «	18-20
30. «	4-6			30. «	21-24
31. «	7-9			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар	Фебруар	Март
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 53.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 54.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 55.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 56.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 57.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 58.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 59.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 60.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 61.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 62.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 63.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 64.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 65.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 66.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 67.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 68.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 70.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 72.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 74.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50,1-15.	26. Псалам 75.
27. Псалам 24.	27. Псалам 50,16-23.	27. Псалам 76.
28. Псалам 25.	28. Псалам 51.	28. Псалам 77.
29. Псалам 26.	29. Псалам 52.	29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 27.		30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 28.		31. Псалам 78,29-42.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Кладово, Неготин	16:00	16:07	16:15	16:24	16:33
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16:02	16:09	16:17	16:26	16:35
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16:04	16:11	16:19	16:28	16:37
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16:06	16:13	16:21	16:30	16:39
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16:08	16:15	16:23	16:32	16:41
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16:10	16:17	16:25	16:34	16:43
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16:12	16:19	16:27	16:36	16:45
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица , Битољ	16:14	16:21	16:29	16:38	16:47
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16:16	16:23	16:31	16:40	16:49
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	16:18	16:25	16:33	16:42	16:51
Марибор , Ормож, Птуј, Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	16:20	16:27	16:35	16:44	16:53
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник , Зеленика	16:22	16:29	16:37	16:46	16:55
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	16:24	16:31	16:39	16:48	16:57
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16:26	16:33	16:41	16:50	16:59
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	16:28	16:35	16:43	16:52	17:01
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	16:30	16:37	16:45	16:54	17:03
Копер, Лошињ	16:32	16:39	16:47	16:56	17:05
Ровињ, Пула	16:34	16:41	16:49	16:58	17:07

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	16:43	16:53	17:02	17:11
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16:45	16:55	17:04	17:13
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16:47	16:57	17:06	17:15
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16:49	16:59	17:08	17:17
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Куманово, Кавадарци, Ђеђелија	16:51	17:01	17:10	17:19
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16:53	17:03	17:12	17:21
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16:55	17:05	17:14	17:23
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица , Битољ	16:57	17:07	17:16	17:25
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16:59	17:09	17:18	17:27
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	17:01	17:11	17:20	17:29
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	17:03	17:13	17:22	17:31
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник , Зеленика	17:05	17:15	17:24	17:33
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	17:07	17:17	17:26	17:35
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17:09	17:19	17:28	17:37
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	17:11	17:21	17:30	17:39
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	17:13	17:23	17:32	17:41
Копер, Лошињ	17:15	17:25	17:34	17:43
Ровињ, Пула	17:17	17:27	17:36	17:45

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Кладово, Неготин	17:21	17:29	17:38	17:47
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	17:23	17:31	17:40	17:49
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	17:25	17:33	17:42	17:51
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	17:27	17:35	17:44	17:53
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	17:29	17:37	17:46	17:55
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	17:31	17:39	17:48	17:57
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	17:33	17:41	17:50	17:59
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица , Битољ	17:35	17:43	17:52	18:01
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	17:37	17:45	17:54	18:03
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	17:39	17:47	17:56	18:05
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	17:41	17:49	17:58	18:07
Словењ Градец, Целје , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник , Зеленика	17:43	17:51	18:00	18:09
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	17:45	17:53	18:02	18:11
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17:47	17:55	18:04	18:13
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	17:49	17:57	18:06	18:15
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	17:51	17:59	18:08	18:17
Копер, Лошињ	17:53	18:01	18:10	18:19
Ровињ, Пула	17:55	18:03	18:12	18:21

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

Tema velike borbe u spisima Duha Proroštva je knjiga koja će produbiti tematiku koju proučavamo ovog tromesečja. Ovo nije redovna bogoslužbena knjiga, međutim, ona predstavlja neiscrpan izvor iz koga ćete, sve do poslednjeg dana svog života, cрпиiti sveže misli i ličnu snagu.

